EMPERYALİZME ve OLİGARŞİYE KARŞI

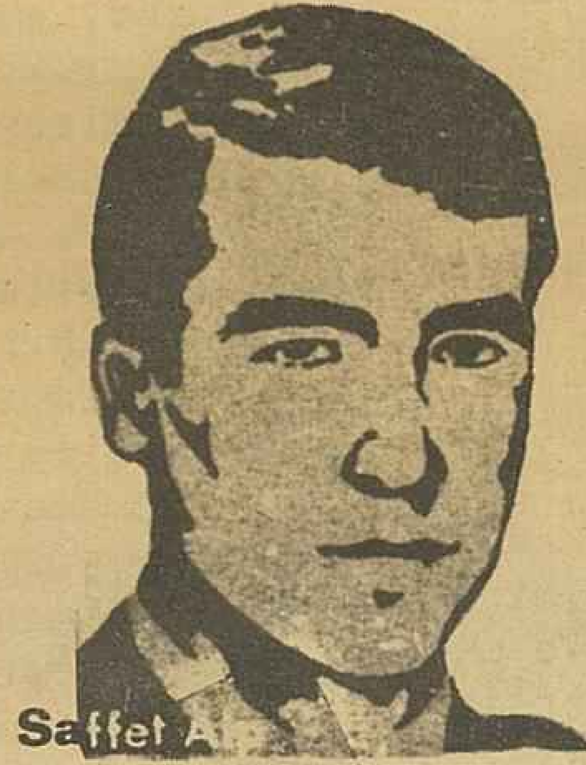
CEPHE

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ !

T.H.K.P.-C VE T.H.K.O. SAVAŞÇILARI


Nihat Yılmaz

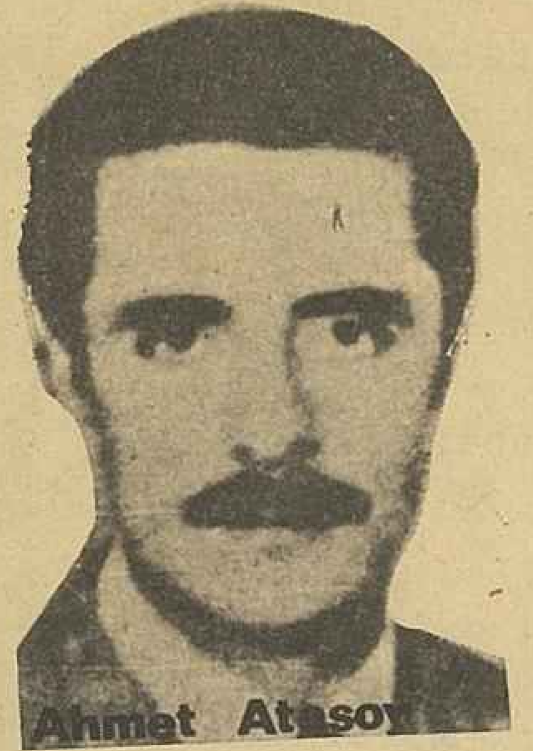

Ömer Ayna


Saffet A

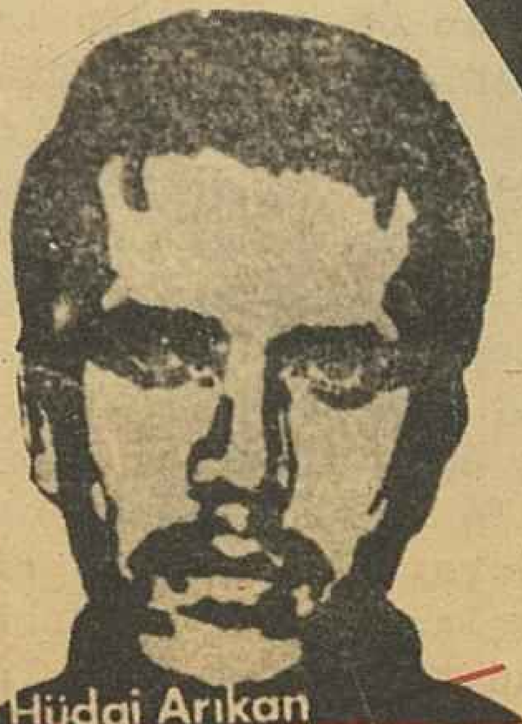

Cihan Alptekin


Ertan Saruhan


Tahir Çay


Ahmet Atasoy


Sabahattin Kurt


Hüdai Arıkan


S.K. Özüdoğru

30 MART 1972 TARİHİNDE OLİGARŞİ TARAFINDAN CANİCE KATLEDİLDİLER

"STRATEJİK BİR

Çin halkının eski bir dostu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Angola politikasını yorumluyor.

Avusturalya'lı ilerici muhabir Wilfred Burchett "Afrique-Asie" dergisinde ve Amerikan gazetesi "Guardian" da Çin'in Angola politikası üzerine bir değerlendirme yapmıştır.

Bu değerlendirme iki nedenden ötürü özel bir öneme sahiptir:

1- Burchett uzun yıllardan beri Çin halkının dostudur. Kendisi uzun süre Çin Halk Cumhuriyeti'nde,Vietnam'da ve şimdi de Angola'da kalmıştır.Güncel Çin politikasını ne kadar eleştirsede, değerlendirmesinin temelinde hala Çin halkına duyduğu derin bir dostluk yatmaktadır, bu da onun Çin'in Angola politikası üzerine kaygılarını gerekçelendirir.

2- Burchett Çin sahnesini yakından tanıyan biri olarak, Angola halkının kurtuluş hareketine ihanet tablosunu daha da tamamlayacak, şimdiye dek bilinmeyen bazı ayrıntıları vermektedir.

Burchett'in makalesinde eleştirilecek nokta, kültür devrimi esnasında Çin dış politikasında "ultra-sol" diye adlandırılan dönemin, son derece olumsuz bir değerlendirmesinden hareket etmesidir. Bu değerlendirmenin kanıt gücü çok zayıftır, çünkü Burchett bu dönem üzerine sonraları bilgilenebilmiştir ve haber kaynağıda Çu En Lay ve onun taraftarlarıdır. Yani Bruchett'in Angola-politikasını eleştirdiği kişiler !

Biz Burchett'in makelesini "Afrique-Asie"den alarak basıyoruz ve Çin dışpolitikasının yerli temsilcileriyle tartışmalarda önemli bir belge olarak tavsiye ediyoruz.

Arbeiterkompf-Redaksiyon

Arbeiterkampf (İşçi Mücadelesi):Almanca dergi/ç.n.

(...) Birinci kültür devriminin en ağır kurbanlarından birisi Çin dışpolitikasıdır. Dışişleri bakanı Çhen Yi'nin kariyeri ve belki de yaşamı salt Çu En Lay'ın enerjik atılımıyla kurtarılabilmiş, hatta kısa bir süre için Çu En Lay'ın bile etkisiz hale getirildiği sanılmıştı. Büyük bir karışıklık egemendi.

Kuzey Vietnam ABD ile barış müzakerelerine gitmeyi düşündüğü için saldırıya uğruyor, Ho Şi Minh resmi toplantılarda "Güney'i satmakla" suçlanıyor, Vietnam'lı diplomatlara fiziki saldırılar yapılıyordu! "Ultra-solun" kısa egemenliği süresince Kuzeykore ve Kamboçya ile dışpolitik ilişkiler ciddi tehlikeye düşmüş, ultra-sol bu yüzden sonraları ağır cezalandırılmıştır. Hasarları gidermek için Çu En Lay'ın bir dizi kişisel insiyatifi gerekmiştir.

"Çin her zaman haklıdır", öğretisi karşısında Pekin'in geçmişte dışpolitikada hatalar yaptığını ortaya çıkarmak için, bu dönemi anımsamak gerekli-dir. Bence şu anki sorun, Çin'in hatalarını kabullenmemesi ve bunları haklı çıkaracağım derken bataklığa daha fazla saplanmasıdır.

Pinochet rejiminin el altından ve hatta aktif desteklenerek, Pekin'in La tin Amerika'daki prestijinin sıfıra indirilmesi için ilk adımın atıldığı Şili bir yana -ki bu Pekin'in dostları için ağır bir şok olmuştur- benim de ziyaret ettiğim Angola'da Pekin, stratejik bir hata işlemiştir. CIA tarafından kurulduğu -başka yerlerde olduğu gibi Pekin'de de anlaşıldıktan sonra bile, Holden Roberto'nun FNLA'sına yardımı sürdürme yanılgısı, şimdi de Angola'da aktüel olayların çarpıtılmasıyla daha da ağırlaştırılmaktadır.

Bunun sonucu olarak Çin üçüncü Dünya'nın Afrika bölgesinde daha fazla prestij kaybetmiş ve dünyada olup bitenler üzerine Çin yorumuna karşı genel bir güvensizlik doğmuştur.

Dışpolitikadaki bu hataları şu anki mini kültür devrimine bağlamak yanlış olurdu; çünkü hatalar çok daha önce başlamıştır. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi düzeyinde bir "sağ" hataları inceleme komisyonunun oluştur duğu şu sıra, bu önlemin dışpolitika alanında yapılan hataların tahliline de yol açması bir çok adeşli Çin taraftarını rahatlatacaktır. Örneğin Kurtuluş hareketlerine yapılan yardımların ve bu tür hükümetlerle kurulan dostluğun "Sovyet revizyonizminin" yadsınmasına bağlı tutulması, beraberinde dünyanın tüm oportünist serserilerini kendi etrafında toplama tehlikesini getirmektedir; öyle kişilerki, bir gün sonra mad di çıkar karşısında "Çin revizyonizmini" yargılamaya hazırlardır - mesele mükafatın yeterince yüksek olmasıdır.

Bu tür talepler ("Sovyet revizyonizminin" yargılanması/ç.) bir kaç yıl önce Çin yönetimince bir ülkenin veya örgütün iç meselelerine karışılması diye nitelendirilir ve tamamen haklı olarak yargılanırdı. Ancak bugün bu tür taleplerin varlığı açık bir sırdır. Elbette Çin'liler hasımlarının yıllardır uluslararası konferanslarda aynı şeyi yaptıklarını söyleyebilirler. Fakat, "Yalnızca düşmanlarımıza ihanet edenler bizim dostumuzdur", ilkesine dayanan bir politika kötü bir politikadır.

Sonuç olarak akıl almaz hatalar devam etti. Örneğin 1971 yazında MPLA'nın ileri gelenlerinden kurulu bir delegasyon Çin'de samimiyetle karşılandı. Başkan Agostinho Neto ve genel sekreter Lucio Lara'nın da bulunduğu delegasyon, ülkesinin içpolitik durumunu ve orada bulunan üç hareketin oynadıkları rolü açıkladı. Başbakan Çu En Lay ve ileri gelen yardımcılarından bazıları kendilerine UNİTA'nın Portekizlilerin hizmetinde bir kukladan başka birşey olmadığı; FNLA'nın CIA tarafından yönetildiği anlatılırken dikkatle dinlediler. UNİTA ile ilgili Çu'nun bazı itirazları vardı. Ancak MPLA liderlerine, eğer suçlamalarını kanıtlayabilirlerse uygun tavrı koyacaklarını garantiledi. FNLA için ise Çu En Lay şunları söylüyordu: "Holden Roberto'nun Amerikan emperyalizminin açık bir ajanı olduğunu biliyoruz."

MPLA liderleri nakliyesiyle birlikte askeri yardım istiyorlardı. Kendilerine hemen yardım için söz verildi, ancak Çin'in şu anda Hindi-Çin'deki angajmanından dolayı nakliye araçlarını başka bir yerden sağlamaları rica edildi. Ziyaretin son gününde bizzat Çu,askeri yardımın içine belirli oranda nakliyenin de girebileceğini özellikle vurguladı. Her şey yolunda gibi görünüyordu.

Ancak uygulamaya geçildiğinde görülen şey, Zaire başkanı Mobutu'ya gösterilen olağanüstü yakınlık ile birlikte, Holden Roberto ve FNLA'sı için askeri danışmanlığıda kapsayan arttırılmış bir yardımdı.

Pekin'e UNİTA'nın, Portekiz yeni sömürgeciliğinin aletinden başka bir şey olmadığının son kanıtı, Nisan 1974 teki "darbeden" kısa süre sonra gönderilmiştir. PIDE'nin gizli dosyalarından alınan bu kanıtlar ordu hareketinin en tanınmış kişilerinden biri tarafından sağlanmıştır, kendisinin UNİTA lideri Jones Savimbi ile Angola'daki Portekiz kumandanlığı arasındaki gizli ilişkileri bilmesi doğaldır. Savimbi ile Portekiz'in yüksek askeri kumandanlığı arasındaki yazışmalar, MPLA'nın kendi deneyinden bildiği şeyi kanıtlamıştır -sözkonusu olan şey MPLA yı yoketmeyi amaçlayan askeri bir işbirliğidir.- (bk. "Afrique-Asie" 61-1974)

Mayıs 1975'te Pekin'e MPLA temsilcilerinden oluşan başka bir delegasyon davet edildi. Çu En Lay hastanede bulunuyordu. Görüşmeleri, ikisi de dört yıl önceki toplantılara katılmış olan bir başbakan yardımcısı (fakat Teng Hsiao Ping değil) ve bir dışişleri bakanı yardımcısı yürüttüler. Onlara Çu'nun Holden Roberto üzerine yargısı hatırlatıldı ve kendisine böyle büyük bir askeri yardımın -hele birde bunun MPLA yı yok etmek çabalarında kullanıldığı bilindiği halde- verilmesinin nasıl mümkün olduğu soruldu.

Üç hareketin oluşturduğu geçici hükümetin kurulmasından bu yana, FNLA tarafından Luanda'da ve çevresinde MPLA partizanlarına karşı girişilen zorbalıklar üzerine fotografik kanıtlar ve başka belgeler gösterildi. Yanıt açıkça soğuktu ve MPLA'nın Alvor anlaşmalarına (10 Ocak 1975) uyması gerektiği gerekçesiyle yetiniyordu. (Bu anlaşma Portekiz ve üç hareket tarafından imzalanmıştır ve 11 Kasım 1975 için planlanan bağımsızlığa dek, üç partiden oluşan bir geçici hükümet öngermektedir.)

MPLA'nın Alvor anlaşmalarına kesinlikle uyulmasını garantilemek için herşeyi denediğini gösteren uzun ve sabırlı açıklamalar -buna karşın ABD tarafından desteklenen UNİTA/FNLA silahlı güçlerinin tek amacı başkan Neto'nun Kurtuluş hareketini yok etmekdi- Çin'de sağır kulaklarla karşılaşıyordu.

Pekin'in başkan Mobutu ve Holden Roberto'nun gerçek rolleri üzerine doğru bilgilenmemiş olmasına inanmak çok güçtür -hele Holden'in Kinkuzu/Zaire'deki karargahında bulunan Çin'li askeri danışmanları gözönüne alınırsa, bu dahada güçleşir. Aynı şekilde Çu En Lay Holden'i "Amerikan emperyalizminin açık bir aja ." olarak adlandırırken(ki bu gerçek sonraları bizzat CIA tara-

HATA"

fından da onaylanmıştır.) kullandığı ifadede en ufak bir bulanıklık yoktur.

Yardımın amacının Angola'lıları Portekiz sömürgeciliğine karşı mücadelelerinde desteklemek olduğu gerekçesiyle Çin, FNLA'ya yaptığı desteği Kasım 1975'te durdurdu ve askeri danışmanlarını geri çekti. Bağımsızlık elde edildiğine göre artık yardım gerekmiyordu ve üç hareket Alvor temelinde bir araya gelmeli ve anlaşmazlıklarını sona erdirmeliydiler. Yurtdışındaki Çin'li diplomatların bu konuyla ilgili sorular karşısında yaptıkları açıklama buydu.

Ben Alvor konferansında bulundum, bu anlaşmada aynen Vietnam savaşını sona erdirmesi istenen Paris anlaşması kadar kabul edilebilir bir anlaşmaydı. Her şey imzalayanların dürüstlüğüne ve iyiniyetine bağlıydı.

Ancak sonuna dek ABD tarafından desteklenen FNLA ve UNITA, tıpkı Güney Vietnam'daki Thieu rejimi gibi davrandılar. Alvor anlaşması onlar için, MPLA yı yok etme çabalarını arttırmalarına ve kendilerini yeni-sömürgeciliğin kuklaları olarak tanıtmalarına yardımcı olacak bir araçtı. MPLA'nın tüm Angola için gerçek ulusal bir anlayış, Afrikancı ve enternasyonalist bir anlayış beslediğini bilmek için Çin, gerekli enformasyonlara sahip olmalıydı -nitekim Çin'in Afrika devletleri ve hükümetleri arasındaki en iyi dostları ona bu enformasyonları sağlaması için yardım etmişlerdir. Yurtseverlerle hainler arasında bir uzlaşmanın imkansız olduğunu bilmek için yönetici çevrelere, Çin'in Kuomintang'la bizzat kendi deneyi ve karşı sınırdaki Kore ve Hindi-Çin ülkelerinin örneği yetmeliydi.

Böyle bir şey, Güney Vietnam'da PRR nin Saygon'daki Thieu-rejimi ile ve Angola'da MPLA'nın FNLA/UNITA ile denedikleri gibi denenebilir. Ancak amaç dünya kamuoyu karşısında, kimin ulusal birlik ve gerçek bağımsızlıktan yana ve kimin buna karşı olduğunu aydınlatmak olmalıdır.

Fakat bu tür gayrı doğal ittifaklar hiç bir zaman başarılı olamamıştır. Ve acı gerçek şudur ki; FNLA'ya teslim edilen Çin silahları Portekiz'lilere karşı değil, MPLA'ya karşı kullanılmıştır.

Ve hatalar birbirini izlemektedir. Güney Afrika'nın Angola'ya karşı saldırganlığını incelemek için toplanmış olan BM-Güvenlik Konseyi'nin oturumunda, Çin'in olayları anlatış biçimi, bunun çarpıcı bir örneğidir. Bu anlatım ilkin, görgü tanıklarının ve resmi belgelerin kanıtladığı greçeklerle ve olayların kronolojisi ile çelişmektedir. İkincisi, Çin'i özenilmeyecek bir duruma, tüm ilerici dünyanın ve Afrika'nın -özellikle siyah Afrika'nın- tanımadığı ırkçı Güney Afrika rejimini savunur duruma sokmaktadır.

İşte olayların kronolojisi:

- Mart 1975: Zaire'nin düzenli ordu birlikleri Angola'ya giriyor ve Holden Roberto'yu Carmona'da (Uige bölgesi) ve başka kuzey Angola kentlerinde iktidara getiriyor.
- Ağustos 1975: Güney Afrika birlikleri işgal altında tuttukları Namibia'daki üslerinden Angola'ya doğru ilerliyor ve Cuangar ve Calai bölgelerine yerleşiyor.
- 23 Ekim 1975: Bir tank ve bir topçu dugayı tarafından desteklenen düzenli Güney Afrika birlikleri, MPLA silahlı kuvvetlerince Gabela güneyindeki Queve nehrine dolduruluna dek, kuzeye doğru 1000 km'den fazla ilerliyor.
- 7 ve 10 Kasım 1975: Portekiz'li kiralık askerlerce desteklenen düzenli Zaire birlikleri Güney Afrika'ya ait tanklarla Luanda'nın 17 km yakınına dek ilerliyor, ancak her seferinde MPLA birliklerince geri püskürtülüyor.
- 10 ve 11 Kasım 1975: MPLA bağımsızlığı ve Angola Halk Cumhuriyeti ni ilan ediyor. Angola Halk Cumhuriyeti bağımsız ve egemen bir devlet olarak, Güney Afrika ve Zaire birliklerini geri püskürtmek için Küba ve Sovyet yardımı istiyor.

Sovyet silahlarının, Amerika'lılar FNLA ve UNITA'ya 50 milyon dolarlık askeri yardım verdikten sonra geldiğini bizzat Birleşik Devletler onaylamıştır.

Böylece Güney Afrika istilasını "Sovyet-Küba saldırganlığına" karşı bir tepki olarak göstermek istemek, gerçeğin tamamen çarpıtılması demektir. Angola'nın Güney Afrika tarafından ele geçirilmesini engellemek için canlarını feda eden Küba'lı askerleri, kiralık asker olarak tanımlamakta aynı şekilde yanlış ve haksızdır. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin Amerikancı kuklaların eline düşmesini engellemek için, Kore savaşında çoğu ölen Çin Halk Cumhuriyeti gönüllülerini kiralık asker olarak nitelendirmekte bir o kadar saçma olurdu. Çin'liler enternasyonalist görevlerini yerine getirerek, Vietnam savaşında Vietnam'lılara ikmal yollarını savunmak için yardım ederken aynı şeyi yapıyorlardı.

1957 Dünya Komünist Partileri Konferansı'nın ortak bildiri tasarısında, "devrimin ihraç edilemeyeceğini" içeren bir pasajın değiştirilmesi için, Çin delegasyonu tamamen haklı olarak diretmişti. Çin'liler karşı-devrimin ihraç edilemeyeceğini ve devrimci mücadele veren, karşı-devrimci bir istila ile karşı karşıya kalan bir halkı desteklemek için, silahlı güç dahil bir olmak üzere düşünülebilecek her türlü yardımı esirgemenin, devlet iktidarını elinde bulunduran Komünist Partilere düşen bir görev olduğunu eklemekte diretmişlerdi.

Çin bu ilkelere Kore ve Vietnam'da uymuştur. Küba bu enternasyonal dayanışma ilkelerini Angola'da uygulamıştır. Tarih gerçekleri böyle değerlendiriyor.

Çin'in Angola konusundaki yanılgısı için bir anahtar nokta, elbette Sovyetler Birliği ile olan çatışması ve Amerikan emperyalizminin çöküşü -ve böylece Çin için tehlikesinin azalmasıyla- birlikte esas tehdidin, Çin tarafından "Sovyet sosyal emperyalizmi" diye adlandırılan, gelişmekte olan "emperyalizm"den geldiği inancıdır. Söylendiğine göre Sovyetlerin Çin sınırı boyunca bir milyon insan yığması ve ABD'nin Asya'dan adım adım geri çekilmesi, Çin'de tuhaf sonuçlar türetilmesine neden olmuştur. Ancak bundan öte, Sovyet yardımı alan herkesi damgalamak ve Sovyetler Biriği'nin her tutumunu otamatikman yargılamayı emretmek açık bir hatadır.

Ne mutluki bu kriter Vietnam savaşı esnasında kullanılmamıştır. Böylece Vietnam'lılar Çin ve Sovyet yardımından yararlanabilmiş ve iki sosyalist gücünde dostluğunu kazanabilmiştir.-aynı şey MPLA yönetiminin de dileğiydi! Çin Angola'dada aynı tavrı gösterseydi, şimdi FNLA/UNITA silahlı kuvvetleri arasında Amerika'lı danışmanlarla birlikte, Çin askeri danışmanlarının çektirdiği fotografların nedenini açıklamak gibi zor bir durumda kalmayacaktı.

Çin'in hatalı yargısının bir başka önemli nedeni, bu politikanın dayandığı enformasyonların çoğunun, kendi atamış "maocu" gruplardan ve bunların sözümona "marksist-leninist" gazetelerinden kaynaklanmasıdır. Bu gazetelerin çoğunun, yayıncıların "Pekin çizgisi" sandıkları şeyleri ve yerel okuyuculara objektif bir gerçeği özenle yansıtmak yerine resmî Çin'in okuyucu-

- **Adı : TARİH**
  İşi : YARGIÇ
  Kararı : ÖLÜM
- **Adı : EMPERYALİZM**
  İşi : SÖMÜRMEK
  Suçu : TARİHE DİRENMEK
  ÖLÜME MAHKUM EDİLDİ
- **Adı : HALK**
  İşi : YARATMAK
  İNFAZ GÖREVİ VERİLDİ

ları için belirlenmiş şeyleri vermek amacıyla basıldıkları görülmektedir... Nisan 1974'ten beri bir çok kez ziyaret ettiğim Portekiz ve Angola gibi ülkeler üzerine kullanılan son derece tuhaf ifadeler için bulabildiğim tek açıklama budur.

Bu tür kuruntular Çin'in düşmanlarını sevindirirken, dostlarını şaşkınlığa düşürmektedir.

İmha edilmiş ve soyutlanmış FNLA/UNITA birliklerinin Angola'da gerilla faaliyetlerinde bulunduğu üzerine uydurma iddialar; Luanda'da işçi ayaklanmaları üzerine dedikodular; "Sovyet yönetimi altında" birliklerin 150.000 Angola'lıyı katlettikleri ve halkı yağmaladıkları üzerine rivayetler vs. (Hsin Hua, İngilizce baskısı, Pekin 21.2.76) -bu tür uydurmalar son derece gülünçtür.

Ben 7 Şubat'tan başlayarak beş hafta Angola'da bulundum ve FNLA/UNITA "egemenliğindeki bölgeler" gözüyle bakılan bölgeleri gezdim. Kendileriyle karşılaştığımız anti emperyalist savaş alanları üzerine yazdıkları özenli raporlarına her zaman hayranlık duyduğum Hsin Hua'dan meslekdaşlarımın benimle birlikte Angola'da ve kısa süre sonra Portekiz'de bulunmalarını isterdim. Bu gerçeği anlatmak ve "bazı kişisel hesapları olan" ve Çin'li politikacıların kolay inanırlığını tatmin etmekle yükümlü ideologlar tarafından Pekin'de hazırlanan tezleri, tekrarlamamak için gereklidir.

Angola halkı kimin yağmaladığını ve cinayet işlediğini çok iyi bilmektedir. Bunlar FNLA ve UNITA birlikleri, Zaire ve Güney Afrika'lı ve aynı şekilde top lumun pisliklerinden oluşan Avrupa'lı kiralık askerlerdir. Buna karşın, çoğunlukta ataları bir zamanlar Angola'dan köle olarak götürülmüş siyahlardan kurulu, Küba'lı askerlerin örnek devrimci tavırları genel hayranlık uyandırmıştır.

Çin, Sovyet yardımlarının karşılığının askeri üsler vermek olduğunu açıklayarak endişesini ifade etmektedir. Ancak Sovyetler Birliği'nin Vietnam'da üssü yoktur, oysa Da Nang ve Camrarh Bay'da ABD'nin inşa ettiği büyük donanma üssü kompleksini miras almaya çalışabilirdi. Vietnam Angola gibi herhangi bir pakta bağlı olmayan ülkelerdendir.

Angola Halk Cumhuriyeti anayasası, yabancı askeri üsleri kesinlikle yasaklar, bu tavır başkan Neto tarafından bir çok kez onaylanmıştır.

Çin içpolitikasının gözden geçirildiği şu sıra, dışpolitikada da bazı anlaşılması güç yanların düzeltileceğini bilmek, Çin'in dürüst dostlarını rahatlatacaktır.

Amerika'lı masa tenisi oyuncusu Glenn Cowan, Pekin'deki büyük Halk sarayı'nda Çu En Lay'a Birleşik Devletler'deki "Hippie" hareketi üzerine ne düşündüğünü sorduğunda, onun verdiği yanıtı anımsıyorum. Şöyle demişti: "Kişi yaptığı şeyin doğru olmadığını kendi deneyi ile görmüşse, o zaman onu değiştirmek zorundadır."

Çin'in Angola ve diğer ülkelerde uyguladığı politika yanlış raylar üzerinde yürümektedir ve yeniden Çin'in bizzat savunageldiği prensiplerle, proleter enternasyonalizmi prensipleriyle uyuşan doğru yola sokulmalıdır(...)

Arbeiterkampf (İşçi Mücadelesi) adlı Almanca dergiden, 83/13.7.76

(Kaynak: "Afrique-Asie",Nr.107/2.5.76)

BATI SAHRA'NIN

* Bir F. Polisario Sözcüsü İle Röportaj

SORU: "Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti"nin bugün içinde bulunduğu politik ve askeri durum nasıldır? Mülteci kamplarındaki maddi koşullar nelerdir?

YANIT: Üçüncü konferanstan sonra, ülkede ilerleyen silahlı mücadelenin bir parçası olan, şehit El Quali'nin adını taşıyan yeni bir askeri saldırı başlamıştır. Bu saldırı, Sahra halkının ileriye doğru attığı bir adım, saldırganlar tarafından işgal edilmiş anayurdun kurtarılması için varılan sağlam bir karardır. Silahlı mücadele bu saldırı ile yeni bir nitelik almış, daha önemli ve düşmanı daha fazla yıpratan hedeflere vuran askeri operasyonlar biçiminde yoğunlaşmıştır. Yaz saldırısı ile karşılaştırıldığında bugünkü saldırının sonuçlarının çok iyi olduğu görülür. Düşman askeri hedeflerine yönelik saldırılarımıza devam edeceğiz. Güçler dengesi gün geçtikçe bizim lehimize ve düşmanın aleyhine gelişmektedir.

İç politika alanında durum şudur: Üçüncü konferansta, mülteci kampları-nın Halk Kurtuluş Birliklerinin üsleri olması kararlaştırılmıştır. Bu, tüm politikanın, halkı bu göreve hazırlama ya yönelik olacağı anlamına gelir. Mülteci kamplarındaki duruma gelince; ilaç, gıda maddeleri ve kamplarda yapılabilecek üretim çalışmaları için teknik yardımlara bugünde gereksinme vardır.

SORU: Emperyalizme ve ajanlarına karşı yürütülen başarılı bir kurtuluş mücadelesi çoğunlukla şu sorunla karşılaşmaktadır: Emperyalizm bir dizi görüşme önerileri, geleceğe yönelik bir dizi balon tavizlerle kurtuluş hareketinin bütünlüğünü yoketmek veya zaafa uğratmak için çaba sarfeder. Bildiğimiz kadarıyla F.Polisario bu durumla henüz karşılaşmamıştır. Buna rağmen F.Polisario'nun ilerideki mümkün görüşmeler için formüle edilmiş görüşleri varmıdır? Varsa neler görüşülebilir nitelikte dir?

YANIT: Emperyalistlerin manevralarını çok iyi biliyoruz; amaçları, yöntemleri bize yabancı değil. Bunlar her kes tarafından biliniyor. Emperyalizm, tüm çarelere başvurarak, çeşitli biçimlerde tahrik hareketlerine girişiyor.. Mümkün bölümmelere veya görüşmelere gelince; biz görüşülebilir ilkelerden, hareket etmiyoruz. İlkelerimiz kutsaldır. Halkımızın özgürlüğü hiç bir zaman tartışılmaz. Bu anlamda bir görüşme masasına gelecek birşey değildir. Aynı şekilde Sahra halkının ülkesi ve öz servetleri üzerindeki egemenliğini de, tam bağımsızlığı da, gerçek özgürlüğü de tartışılmaz. Demek ki, ülkemiz, hedeflerimiz ve ilkelerimiz kesinlikle, tartışılabilir nitelikte değildir. Programımızda görüşülebilir tek nokta, yoktur. İleride Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti, tüm barışsever hükümet ve devletleri, eşitlik temelinde ilişkiler kurmaya davet edecektir. Bu ilişkilerde, bölge halklarının egemenliğin de ve barış içinde birarada yaşamaların-da büyük etkisi olan ortak çıkarlar göz önüne alınacak, Birleşmiş Milletlerin aldığı kararlar tanınacaktır.

SORU: Kısa süre önce, bir Suudi Arabistan delegasyonu çeşitli geziler yaptı. Bu gezilerin amacı neydi? Basın, amacın anlaşmazlığı çözme uğraşları olduğu yolunda haberler vermişti, doğrumu?

YANIT: Suudi-Arabistan prensinin, gezisi II. Hasan rejiminin ve emperyalizmin yürüttüğü propagandanın bir bölümüdür. Bu propagandanın amacı, kamuoyunda, Sahra ahalkının, Fas ve Moritanya rejimlerine karşı savaşının, gerçekte Fas ve Moritanya ile Cezayir arasındaki bir çatışma olduğu kanısını uyandırmaktır. Bu yolla kamuoyunun dikkati, bu çatışmada gerçekten savaşan, taraf olan Sahra halkının mücadelesinden çekilecektir. II. Hasan'ın ve emperyalizmin yürüttüğü propagandaya katkıda bulunan emperyalizmin hizmetinde, daha birçok gerici Arap rejimleri vardır.

SORU: Öyleyse burada uzakta bulunan bir Arap gericiliğinin ilk yoğun müdahale çabasımı söz konusudur?

YANIT: Bu ülkenin salt mesafe bakımından uzak olduğu kanısındayım. Nerede olursa olsun bir gerici ülke öteki gerici rejimlerin dostudur. Suudi Arabistan'ın hedefleri ile gerici Fas rejiminin hedefleri aynıdır. Birbirlerini desteklemelerinin nedeni budur. Kendi halklarının çıkarlarına karşı olan ve aynı emperyalistlerin hizmetinde bulunan feodal Fas ile Suudi Arabistan arasındaki işbirliği çok doğaldır.

SORU: Düşman Fas ve Moritanya'nın durumunu nasıl görüyorsun? Burada emperyalistlerin etkileri ne ölçüdedir?

YANIT: Düşmanın durumunu şöyle anlatabilirim: Düşmanın Sahra'da askeri yenilgiye uğratılmasının an meselesi olması sonucu, içte ekonomik ve sosyal kriz başgöstermiştir. Bu durum, Hasan'ı ve Quld Daddah'ı Sahra'daki çıkarlarının bekçisi olarak seçen emperyalistlere, ne Hasan'ın, ne Quld Daddah'ın nede bizzat kendilerinin, Sahra daki emperyalist çıkarları güven altına alamayacaklarını açıkca göstermiştir.

Halkımızın Fas ve Moritanya birliklerine karşı yürüttüğü savaş, Halk Kurtuluş kuvvetlerinin sürekli saldırıları, zaferlerimiz, tüm dünyanın gözü önünde, bu rejimlerin beceriksizliğini kanıtlamıştır. Öyle ki bu rejimler, yitirdikleri askeri donatımlara yeniden sahip olmak ve Sahra'da varlıklarını,

KURTULUŞU İÇİN

bir süre daha koruyabilmek için askeri harcamalarını astronomik seviyeye yükseltmek zorunda kalmıştır.

SORU: Akdeniz bölgesi, Kuzey Afrika, Güney Avrupa, İspanya, İtalya, Yunanıstan, Kıbrıs, Yugoslavya, Lübnan İsrail bütün olarak şimdilik emperyalist politikanın, emperyalist savaş politikasının, dolayısıyla sınıf savaşlarının odak noktalarıdır. Buradan hareketle, emperyalizmin Batı Sahra'da şimdiğe değin tanınmamış angajmanından endişe duyulabilir. Bu koşullar altında endişe duyduğun konular nelerdir? Geleceği nasıl görüyorsun?

YANIT: Emperyalizmin destek bulabilmek için, Akdeniz bölgesinde olduğu gibi her yerde, her zaman teröre başvurduğu, savaşçı araçlar kullandığı, ekonomik baskı yaptığı, dünyanın her yerine ajanlar yolladığı herkesce çok iyi biliniyor. Emperyalizmin sahra'da girişebileceği büyük bir müdahale her zaman için mümkündür. Sahra'da emperyalizmin Kuzey Afrika ve Akdenizdeki çıkarları ile bağıntılı olan bir dizi çıkarı vardır. Nevar ki biz Sahra çatışmasını genişletmenin emperyalizm için tehlikeli olacağını düşünüyoruz... Tehlikeli, çünkü bundan salt Kuzey Afrika ülkeleri değil, tüm Akdeniz ülkeleri zarar görecektir. Böyle bir çatışmanın ciddi karakteri, Sahra'da şu veya bu biçimde çıkarı olan güçleri düşündürecektir. Genel bir çatışma olasılığının oldukça küçük olduğuna inanıyorum. Bu arada, barışı ve adaleti seven tüm ilerici güçlerin, Sahra'daki gerçekleri ve yukarıda anlatılan çatışmaya yolaçabilecek emperyalist manevraları açığa çıkararak kamuoyuna duyurmakla yükümlü olduklarını, belirtmek isterim. Böyle bir çatışmada sadece yenilenler olacaktır.

SORU: Biraz önce düşman Fas ve Moritanya kamplarında ayrışma belirtileri görüldüğünden sözetmiştin. Ayrışma belirtileri ilk önce iktidar yapısında bazı değişimleri hızlandırır; bu değişimler yeni bir hükümet veya yeni bir rejim olasılığını yükseltir. Yani ayrışma belirtileri, devrimci bir muhalefetle bağıntılı biçimde düşünüldüğünde tam etkili olabilir. Bu konuda neler söyleyebilirsin? Fas ve Moritanya' da devrimci muhalefetin gücü nedir?

YANIT: Moritanya'da İşçi Partisi biçiminde bir alternatif vardır. Bu parti, ciddi bir programa sahip ve kanımca Moritanya'da büyük imkanları olan tek -illegal- muhalefet partisidir. Bu parti Quld Daddah rejimi ve savaş koşulları altında, başarı şansıyla ilkede değişimler gerçekleştirebilir.

Fas'ta ise durum değişiktir. Ülkede Komünist ve Sosyalist partile gibi partiler resmi olarak mevcuttur, ve bugün Sahra sorununda, II. Hasan ile aynı politikayı izlemekte, Fas halkını yanıltmaya, ona ihanet etmeye devam etmektedirler. Bunlar kendilerine sosyalist veya komünist diyorlar, oysa Hasan'ın parlamentosuna girebilme olanağını kazanmış ve onunla tamamen bütünleşmiş bir avuç oportünistten başka birşey değiller. Fas'ta rejime karşı tek ciddi muhalefet olarak görünen, fakat illegalitede yaşamak zorunda bırakılan devrimci gruplar ve devrimci hareketler vardır. Fakat bu gruplar rejim çok sıkı biçimde izlemektedir; bugüne değin savaşçı militanların birçoğu öldürülmüş, birçoğu zindanlara atılmıştır. Demokratik ve gerçekten rejime karşı olan gruplar ülke içinde ve dışında çok zor koşullar altında faaliyet göstermektedirler. Fas silahlı kuvvetleri iiçinde de rejime karşi bir muhalefet sözkonusudur, burada "16 Ağustos" hareketinden sözediyorum.

SORU: Quld Daddah ve II. Hasan rejimleri silahlı mücadele yoluyla yıkılacaktır, nevar ki bu daha başlamış değildir....

YANIT: Sahra halkına karşı girişilen saldırı ve bugün yürüttüğümüz savaş, bu ülkelerde silahlı mücadelenin, koşullarını olgunlaştırmıştır. Gerçekten de silahlı mücadele henüz başlamamıştır, fakat bunun bir sürü nedeni vardır. Bu nedenler çok yönlü olduğu için tek tek sayamam. Ancak, silahlı savaşın koşulları mevcuttur. Fas ve Moritanya rejimlerinin feodal yapısı, sadece silahlı mücadele yoluyla yıkılabilecektir. Sadece ve sadece böyle bir mücadele, Fas ve Moritanya halklarını, gerçek özgürlüğe, gerçek bağımsızlığa, götürecektir.

SORU: Diplomasi cephesinde hangi gelişmeler oldu? Şimdiki durumu ve geleceği nasıl görüyorsun?

YANIT: Afrika Birliği Örgütünün, Mauritius'ta, Sahra sorununu görüşmek, üzere devlet başkanlarını olağanüstü, toplantıya çağırma kararından sonra, bazı rejimlerin ve genel olarak emperyalizmin bir takım manevraları olmuştur. Afrika Birliğinin bu insiyatifi, başarılıydı. Böylece Sahra halkı diplomatik bir zafer kazanmıştır. Kararın, Colomba'da toplanan bloksuzlar zirvesinde de onaylanması, ikinci bir zaferdir. II. Hasan'ın tavrının Birleşmiş Milletlerce kabul edilmemesi ve Sahra sorununun çözümünün, olağanüstü toplanan Afrika Birliği Örgütüne bırakılması da davamız açısından çok önemli bir olgudur. Ayrıca F.Polisario'nun UNO'ya gözlemci olarak kabul edilmesi, F.Polisario'nun yaptığı konuşmanın Birleşmiş Milletler dokümanı olarak açıklanması, ileriye doğru attığımız adımlardır. Halkımızın, kardeş Afrika ülkeleri ile üçüncü dünya ülkeleri tarafından her geçen gün daha fazla desteklenmesi, halkımız için bir başka diplomatik ve politik zaferdir. Avrupa' nın tüm ilerici güçlerinden, sol partilerinden ve politik gruplarından gördüğümüz politik, maddi ve moral destek ve Avrupa halklarının Sahra halkıyla, dayanışması da kazandığımız zaferlerin içindedir. Öte yandan, halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkının ve sömürgecilikten miras kalan sınırların tanınmasını öngören Afrika Birliği Örgütünün ilkelerinin, Afrika devletlerince onaylanması da halkımızın zaferidir. Özet olarak, diplomasi cephesinde düşmanlarımıza karşı üstün bir zafer kazandığımızı ve bunun her geçen gün arttığını söyleyebilirim.

SORU: Buna rağmen Sahra sorununda, Afrika'nın hala bölünmüş olduğu söylenebilir....

YANIT: Fas, Moritanya, Senegal, Gabun, Mali, vb. gerici ve feodal olarak bilinen ülkelerin dışında Afrika ülkeleri, bir Afrika halkı olan Sahra, halkının kendi kaderini tayin etmek ve bağımsızlık için haklı mücadelesini bir lik halinde kabul etmiştir. Öyleyse Afrika Birliği Örgütü içinde Sahra sorunu üzerine bir bölünme olduğu söylenemez. Sahra halkının bağımsızlık mücadelesini destekleyen ülkelerin ezici çoğunluğu sözkonusudur. Savaşımızı desteklemeyen bir avuç gerici ülke, savaşan öteki halkları da desteklememektedir.

SORU: Benzer bir durum bir yıl önce Angola halkının bağımsızlık mücadelesinde de ortaya çıkmamışmıydı. Buradan hareketle, bu gerici devletler grubunun sadece tamamlanmış gerçekleri yani zaferi kesinleşmiş kurtuluş hareketlerini destekleyeceklerinden sözede bilirmiyiz?

YANIT: Geçen yıl ortaya çıkan Angola sorununun, gelecekteki benzer sorunlar için (örneğin Sahra sorunu gibi) tüm Afrika Birliği Örgütü devletlerine ders olduğuna inanıyorum, kanımca o zamandan beri Afrika Birliği Örgütü, emperyalizme karşı daha güçlü çıkabilmektedir. Ben Afrika Birliği Örgütünün ilkelerine sadık bir örgüt olduğuna inanıyorum. Bu nedenle DARS'ı ve Sahra halkının kendi kaderini tayin etme hakkını tanımak zorundadır. Afrika Birliği Örgütü ve Afrika ülkeleri Sahra Halk Kurtuluş Ordularının üstünlüğünün bilincindedir.

SORU: Biz Almanya'da, son yıllarda eski Portekiz sömürgelerindeki devrimci güçleri izledik. F.Polisario'nun bu genç devrimci devletlerle özel ilişkileri varmıdır?

YANIT: Angola, Mozambik, Guinea Bissao ve Sahra halkları tüm alanlarda çok sıkı ilişkiler içindedir, bu ilişkiler hükümetler arasında da kurulmuştur. Büyük bir övünçle söyleyebilirimki ilişkilerimiz çok iyidir; halklarımızın çıkar ve dileklerinden hareket, ettiğimiz için her geçen gün daha da iyileşmektedir. Bu halkların devrimci öncüleri, halkların çıkarlarını karşılıklı iyi ilişkilere yöneltme ve halkların çıkarlarını bu ilişkilerde mad deleştirme yeteneğine sahiptir.

SORU: Afrika'da büyük başarılar elde edildi. Buna karşın Orta-doğu' da özellikle Lübnan'da ağır gerilemeler oldu. Bu arada, tüm Arap devletleri ve rejimleri tarafından, barış birlikleri olarak meşrulaştırılan Suriye' li işgalcilerin, ilerici Lübnan halkına ve Filistinli özgürlük savaşçılarına karşı harekete geçtiği kesinleşmiştir. Getirdiğim bu kısa tahlile katılıyormusun? Sana göre bu durumun Arap dünyasında nasıl bir etkisi olabilir?

YANIT: Orta-doğu'nun stratejik ve ekonomik (petrol) açıdan emperyalizm için büyük önemi vardır. Bu nedenle emperyalizm, bölgedeki tüm devrimci hareketleri bastırmak için tüm çarelere başvurur. Ben halkların iradesine, ve Filistin halkının yürüttüğü devrimin hiç bir zaman bastırılamayacağına yenilemeyeceğine inanıyorum. Emperyalistler, Lübnan soluna ve Filistin devrimine ağır bir darbe indirmişlerdir. Nevar ki bu durum Arap bölgesinde devrimi önleyemeyecektir.

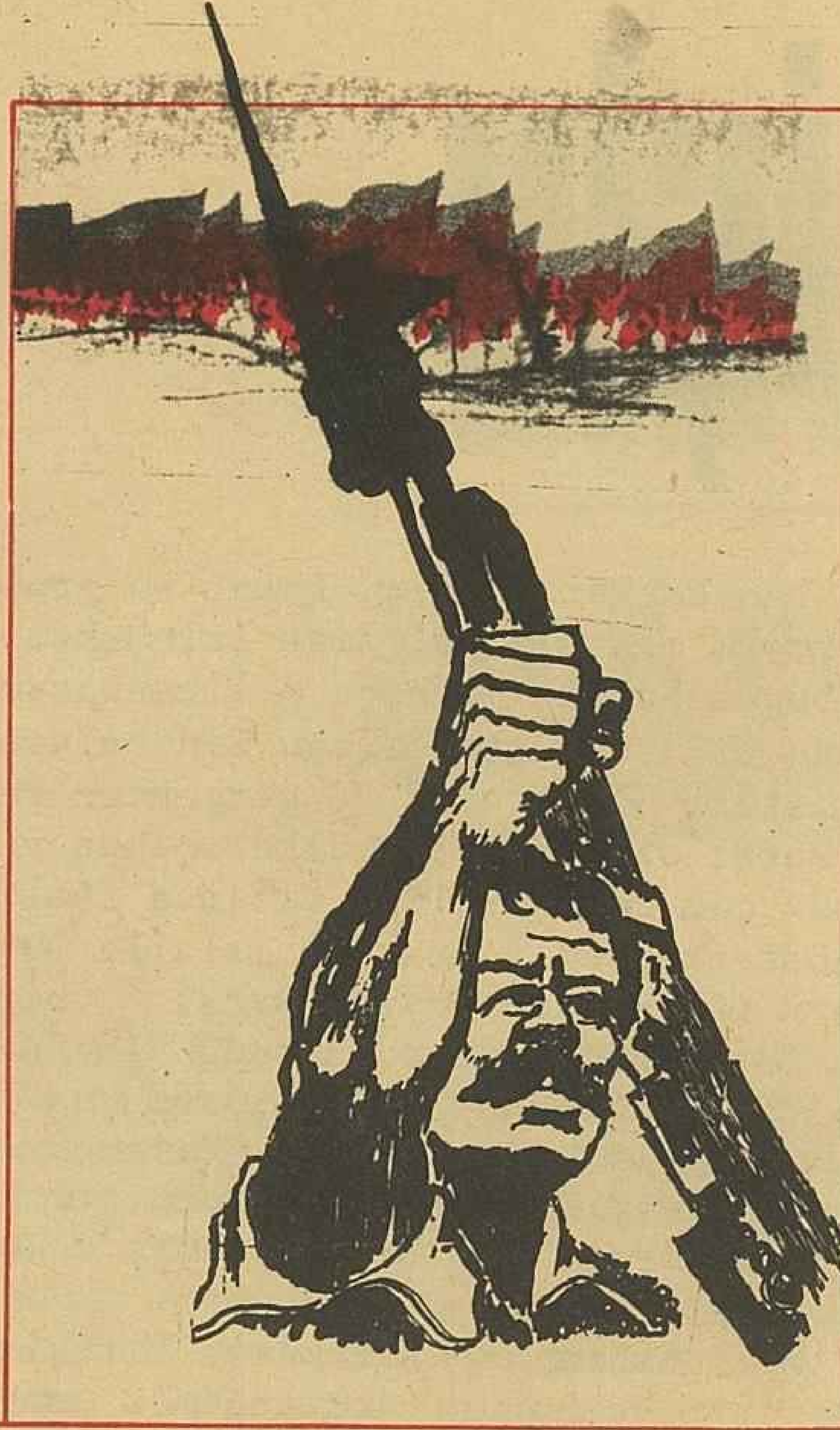
Devamı sayfa 6'da

1972 30 mart anısına

On halk öfkesidir Kızıldere
On halk mermisi...
Yürekteki közün
Damarda kanı ateşe verdiğinde,
On yiğidin namlusunda
tutuştu Kızıldere
Şimdi yanar Kızıldereler
Yanar ve hiç sönmez.

Geceleri aydınlatma dayken
İşçiler adımlarıyla,
Köylüler çıkarmadayken
Yüklüklerden silahlarını,
Onlar
-ki şimdi parmakla sayılmazlar-
Halkın bağrını boş
Ve gözlerini suskun bırakıp
Direndiler.
O ilk yaz Kızıldere'de
Ağaçlar kan kızıl
Çiçekler açtılar
Vuruldu yoldaşlarımız
Düşmediler.

Yoldaşlar, Yoldaşlarımız....
Şimdi gece gündüz
Her vardiyada her harmanda
Türkülerimiz söylenir,
Ayna kıyılarındadır resimleriniz
Yeni doğan bebelerin
İlk soluğundasınız
Alnı kızıl kuşlar
Sizlere ulaştırmıyormu,
Nasıl su verdiğini Devrime
Güneşleri kucaklayan kollarım,
Nasıl ektiğini devrimi
Tükenmeyen ellerin...
Bir Rüzgâr yeşeriyor ülkemizde
bir kızıl rüzgâr;
Titretiyor dağ doruklarını
Tezgâhlara ve meydanlara
Can everiyor,
Fırtınalara gebe.



BATI SAHRA'NIN KURTULUŞU İÇİN

BİR POLİSARİO SÖZCÜSÜ İLE ROPÖRTAJ

Baştarafı sayfa 5'te

SORU: Sahra halkının mücadelesi ile Umman halkının mücadelesi farasında nasıl bir ilişki vardır.

YANIT: Şu anlamda paraleller çizilebilir; her iki mücadele de aynı emperyalist çıkarlara karşı yürütülmektedir. Emperyalist çıkarları Arap bölgesindeki her devrimci kıvılcımı söndürmek isterler. Faşist Şah rejimine karşı Ummandaki devrim aynı şekilde boğulmak istenmektedir. Nevar ki ben, batı basınının tüm suskunluğuna rağmen Umman halkının silahlı savaşa devam edeceğine ve sonunda zafere ulaşacağına inanıyorum. Gerici Arap rejimleri, devrimi yerle bir etmeye çalışıyorlar, fakat başarılı olamayacaklar.

ALMANYA'DA ÇIKAN "ENTERNASYONAL" DERGİSİNİN 23/24 SAYISINDAN ÇEVRİLMİŞTİR.ÇN OCAK 1977



Ülkedeki üretici güçlerin gelişm seviyesi dengesini metropoller de bul duğundan oligarşi, üretim ilişkilerin devam ettirme görevini siyasal zoru as keri biçimde maddeleştirmenin şartlar içinde yerine getirebilir. Bu duru geri-bıraktırılmış ülkelerin aynı zama da emperyalizmin zayıf halkaları olmal rı da demektir.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde uygu lamak zorunda olduğu zor, ülkede oli garşinin siyasal zoru olarak somutla şır. Ve emperyalist-kapitalist üreti ilişkileri yaşadığı sürece bu siyasa zor da varlığını devam ettirecektir.. Ve kendisine yönelen her sınıfsal tav ra karşı askeri bir biçimde maddeleşe cektir. Siyasal zorun askeri biçim maddeleşmesi ülkedeki dengesizlik nede niyle, aslında sürekli bir nitelikti

Emperyalizmin ülkede bulunmasında (gizli işgalinden dolayı iktisadi yap daki dengesizlik sosyal ve siyasal pla da yansır. İktisadi planda en raha bir biçimde mallar üzerinde gözleyebileceğimiz bu durum sosyal planda ülke deki üst yapı kurumlarında ve kültürü de siyasal planda da siyasal zorda so mutlaşır.

Marx, "maddi hayatın üretim tarz sosyal, siyasal ve genel olarak entel lektüel hayat sürecini şartlandırır". (11) der.

Ülkedeki emperyalist-kapitalist ür tim ilişkilerine uygun olarak gelişe üretim kendi hayat sürecinide şartland rır. Bu şartlandırma içinde orta çıkan çelişkilere ve sınıfların tepkilerine (karşı hareketlerine) karşı oligarşinin bir üst belirlenme olan; s yasal yaşantısını sürdürme şartı; siya sal zorunu kullanması (onu kullanma zorunlu bırakılması) şeklindedir.

Siyasal zor, oligarşinin elinde il şart olarak oligarşinin siyasal hakimi yetini koruması şeklinde görevini so mutlaştırır. Kuşkusuz en önemli ara devlet aygıtıdır. Devlet bu dönemde ha kim sınıfların karakterine bürünere oligarşik devlet niteliğini almıştır Siyasal zorun bu biçimdeki görevi on üretim ilişkileri tarafından verilmiş tir ve temel görevi mevcut üretim iliş kilerinin devamını sağlamayı yerine ge tirmektir. Bu görevin yerine getirili şinde "zor"un askeri bir biçimde madde leşmesi ve görünür olması; a) Hakim sı nıfların kendi iç çelişkilerinden ida re edememeleri, b) Gelişen sınıfsal mu halefetlerin mevcut üretim ilişkilerin tehdit eder bir nitelik alması, c) Doğ rudan doğruya iktidara yönelik bir siya sal alternatifin ortaya çıkması duruml rında olur.

• 15 Günlük Siyasi Dergi • SAHİBİ: YUSUF HOCAOĞLU • YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adil YILMAZ • YÖNETİM YERİ: Cağaloğlu Yokuşu, Kemaliye Han, No: 4 İSTANBUL • YAZIŞMA ADRESİ: P.K. İSTANBUL • ABONE ŞARTLARI: Yurt içi 6 aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt dışı 6 Aylık 100 TL. Yıllık 180 TL. • ABONE İÇİN Yusuf Hocaoğlu adına T.C. Ziraat Bankası Aksaray Şubesi- İstanbul Hesap No:...10162... • BASKI: ASAL OFSET • SON BASKI TARİHİ: 30.MART.1978 DİZGİ, MONTAJ, TEKNİK DÜZENLEME:

SUN'İ DENGE

Ülkemizde özellikle 12 Mart sonrası uygulamalardan sonra hakim sınıfların kendi iç çelişmelerinden odolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır. Bir başka deyişle; oligarşi emekçi yığınların muhalefetinin topyekün muhalefete dönüşmesine hiç bir zaman izin vermeyecek ve daha mevzi durumlarda iken uygulayacağı zor ile sındırerek kitleleri pasifize etmeye çalışacaktır. Ülkedeki şekli demokratik ortam içinde, gündemde olan bu uygulamada oligarşi,gerek nispi demokratik ortamın maddi koşullarını kullanarak yapacağı ideolojik ve politik saptırmalarla gerekse gelişen muhalefeti icazetli sosyalistler ve küçük burjuva demokratlarına kanalize ederek, mevcut üretim ilişkilerine ve iktidara yönelik siyasal bir nitelik almasını engellemeye çalışacaktır.. Ne var ki bu nispi demokratik ortam, içinde ilk bakışka demokratik mevzi ve haklar mücadelesi şeklinde görülen bu demokratik muhalefet dahi, bir süre sonra oligarşinin kaçınılmaz bunalımları gereği, varlığı devam ettirilmemesi gereken bir unsur haline dönüşmektedir. Bu halde oligarşinin siyasal zorunu askeri bir biçimde görüntülemesi şaşırtıcı olmayacaktır. Böyle bir durumda şaşıranlar ise yalnızca bütün bu uygulamaları provakasyon olarak gören küçük burjuva demokratları olacaktır.

Oligarşinin proletaryanın siyasal özgürlüğünü ortadan kaldırarak emekçi yığınların tepkileri siyasal zoru ile pasifize ederek hayatıyetini devam ettirdiği yönetime, oligarşik yönetim veya sömürge tipi faşizm adı verilir.

Bu yönetim biçimi metropollerde görülen ne demokratik ne de faşist yönetimlere benzer. Onlardan gerek biçim gerekse muhteva olarak farklıdır. Geri bıraktırılmış ülkelerin karakterine özgüdür. (12)

Bizim gibi ülkelerde maddi üretimin ve mevcut üretim ilişkilerinin seviyesine uygun olarak ortaya çıkan oligarşik yönetim, proleter devrimci hareketinde karakterini belirler.

Bizim gibi geri-bıraktırılmış ülkelerin karakteri, devrimci savaşı; politikleşmiş askeri savaş olarak karakterize eder.

(x)- Emperyalist sisteme dahil olan bir ülkede feodal üretim ilişkilerinin, ve kapitalist ilişkilerin emperyalist üretim ilişkileriyle olan çatışma ve "uyum" şeklinde görülen karşılaşması tarihi bir süreçte devam eder ve o ülkenin tarihi ya[illegible]ına uygun olarak şekillenir. İktisa[illegible] kökleri olan bu şekillenme, sosya[illegible] ve siyasal planda yansır. Bu yansıma içinde ülkenin sınıfları da üretim biçimine ve siyasal etkinliklerine göre emperyalizmle ittifak veya çatışma içinde görünürler.

Hakim sınıfların üretim tarzına uygun olarak iktidara bulunuş "şekillerine göre bu ittifaklar biçimlenir. Ancak, hangi ülke içinde olursa olsun ve ülkedeki üretim hangi tarzda olursa olsun, hakim sınıflar emperyalizmle sürecine ilk dönemlerinde mutlaka ittifaklar düzeyinde birleşirler.

Bunun da temel nedeni emperyalizmin geçirdiği evrimlerdir. Emperyalizm bir ülkeye kendi üretim ilişkilerini ilk adımda mutlaka ticaret yoluyla sokar. Bu ticaretin karakterinden gelir. Ticaret, kapitalist ekonominin dolaşımdaki, en başta gelen elementeridir.

Üretim ilişkilerinin karakteristiklerini bünyelerinde maddeleştiren mallar dolaşım sürecinde pazarlara ticaret ile girerler. Pazardaki mallar taşıdıkları üretim ilişkilerinin "güç"lerinide pazara sokmuş olurlar.

Emperyalist üretim ilişkilerinin ticaret ve mal ile olan ilk yaygınlaşması, sının yerini giderek sermayeye bırakır, Ancak, malların ve ticaretin önemi de ortadan kalkmaz.

Bu süreç iiçinde, ülkedeki kapitalist sınıflar önce ticaret ve malların, "gücü" karşısında giderek ilişkilerdeki rantiye ve parazitlerin esiri olarak "uyum" içine girerlerken zorunlu ittifaklar içine girerler. Aynı şekilde feodaller de, ülkede gelişen kapitalist ilişkilerin hareketinin emperyalizmin ülkeye girmesiyle gün değiştirmesi veya üzerlerindeki baskının kalktığı kendi üretim ilişkilerinin, serbest bırakıldığı ölçüde emperyalistlerle ittifak içine girerler.

Emperyalist üretim ilişkileriyle,feodal üretim ilişkileri arasındaki tarihi zıtlık, sınıflar planında da yansır ve emperyalizmle feodallerin "uyum"u itifaklardan öteye gidemez. Oysa kapitalist sınıflar üretim ilişkilerindeki ortak karakterden dolayı sınıfsal olarak önce ittifak sonra bütünleşme sürecini yaşarlar. Bu süreç içinde ükenin kapitalist sınıfları, emperyalist üretim ilişkilerinin esiri olarak o üretim ilişkilerinin yaygınlaştırmak ve yaşatmak görevini yerine getirdiği oran da nitelik olarak emperyalizmle aynılaşır. Ortak karaktere bürünürler.

3- Ülkemizde genel olarak bütün teorik çalışmalar ya özel durumların içinde boğularak ahkam kesmeler şeklinde ya da görüntünün yüzeysel tahlilleri üzerinde biçimsel doğmalar şeklinde inşa edildiğinden oligarşik yönetim de hiç bir zaman doğru dürüst kavranamamıştır. Ortada bir hakim olan ve biçimsel faşizm tahlilleri dolaşmaktadır. Ülkemiz solunda hakim olan (Şimdiki halde revizyonizmdir.) genel değerlendirme; oligarşinin siyasal zorunu askeri bir biçimde maddeleştirdiği ve şekli demokratik ortamı ortadan, kaldırdığı dönemler faşizmdir. Şekli demokratik ortam içinde mevzi olaylar biçiminde görülenler ise ya faşizm olarak değerlendirilir ya da "anarşist"lerin, "goşist"lerin, "aşırı" lıkların sonucu olarak. Her iki değerlendirmede de söz konusu olan felsefi bir hata; idealizmdir. Faşizmi burjuvazinin subjektif ürünü olarak gören bu anlayış onun iktisadi ve sosyal köklerini kavrayamamakta yalnız biçimi görebilmek - tedir. Bu anlayışın sınıfsal temelini küçük burjuvazi oluşturur. Biçimleri esas alan bu anlayışın da kanıtlarını benzetmelerde arayacağı ve örneklerini de tarihin farklı zaman ve mekan şartları içinde bulacağı açıktır. Bu yöntem; Marksizmi içi boş doğmalar haline sokmanın ve bayağılaştırmanın da yöntemidir. Bu durumda olanlar, somut ta ne yapacağını bilmeyen ve Godot'yu bekleyenlerden pek de farklı bir konumda değillerdir. Avrupa'daki faşizmin sınıfları nasıl yedeklediği ve kurumsallaştırdığını kavrayamayan bir görüş, ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin muhtevasını da kavrayamaz. Avrupa' daki üretimin aşırı sosyalleştirilmesi ve başka ülkelerin değerlerine el konulması şeklinde iktisadi temeline, şövenizm şeklinde ideolojik ve politik temelini güçlü iktidar şeklinde küçük burjuvazinin ve köylülüğün desteğini bulan faşizm ile bizim gibi ülkelerde doğrudan doğruya emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerini sıyasal zoru ile ortaya çıkan faşizm arasında muhteva olarak fark vardır. Muhtevadaki bu farklılık elbette ki biçimine de yansır.

Biçimsel olan benzerlikler ise küçük burjuva demokratlarında ipe sapa gelmez tahlillerle, demokrasi elden gidiyor serzenişleri yaratmamaktan öte bir anlayış yaratmamaktadır.

Hele bu küçük burjuva baytarımız içinde öyle "demokrat" olanlar vardırki proletarya diktatörlüğüne "sosyal faşizm" diyenleri dahi vardır.

RUS DEVRİMİ'NDEN

2- DEVRİM TEORİSİ -PARTİ TEORİSİ-ÇALIŞMA TARZI

Ülkemizde Leninist parti teorisi kadar yanlış anlaşılmış ve özellikle tahrif edilen ikinci birşey daha mevcut değildir. Kimilerine göre parti si hirli bir formüldür, hiçbir ön hazırlık olmadan kuruluş ve hareketi toplayıverir. Kimilerine göre ise parti hareketin ileri aşamalarında kurulur, o zamana kadar küçük gruplar kendi başlarına çalışmayı sürdürürler. Kimilerine göre parti bir odada toplanan birkaç kişinin kafasından doğar. Kimilerine göre ise parti ancak mücadelenin ileri aşamalarında "savaşın kızıl alevleri içinden doğar"

Dışarıdan bakıldığında bu konuda küçük bir mesele bile yokmuş gibi görünür. Devrimci hareketin en sağından en soluna kadar bütün gruplar Lenin'in parti teorisini geliştirdiği "Ne Yapmalı?" ve "Bir Adım İleri İki Adım Geri"yi okumuşlardır. Bu eserler üzerinde hiçbir anlaşmazlık yoktur. Ancak iş uygulamaya gelince tahrifatlar, yanlışlıklar peşpeşe gelir. Lenin tarafından açıklıkla ortaya konulmuş böyle bir konuda devrimci gruplar arasında ortaya çıkan farklar ilk bakışta şaşırtıcı gibi görünür. Ancak bu farkların temeli parti teorisinde değil, devrim teorisinde yatar. Dünyayı yorumlama tarzı değişik olanların elbette ki değiştirme tarzları da değişik olacaktır. Parti teorisindeki anlaşmazlık tek başına ele alınamaz, temelde daima devrim teorisindeki anlaşmazlık yatar. Parti teorisini daima devrim teorisinden çıkar.

Bu konuda RSDİP'nin 2. Kongresinde Lenin ile Martov arasında çıkan ve partinin Bolşevik ve Menşevik hiziplerine bölünmesine yol açan tartışmayı hatırlamak yeter. Bütün mesele stratejik ve taktik hiçbir değeri yokmuş gibi görünen bir maddeden çıkmıştı:Parti tüzüğünün birinci maddesi. Bu madde parti üyelerinin tanımı üzerindeydi. Bolşeviklere göre: "Parti üyesi, onun programını kabul eden ve partiyi hem maddi yönden, hem de parti örgütlerinden birine kişisel katılmasıyla destekleyen, kişidir. "(Lenin: Bir Adım İleri İki Adım Geri, S:53) Menşeviklere göre ise parti üyesi olmak iiçin parti örgütlerinden birinde çalışmak zorunlu değildir. Bolşeviklere göre parti, üyelerini kendisi seçen bir örgüttür, dolayısıyla belirli bir disipline ve seçme üyelere sahiptir. Menşeviklere göre ise üyeler kendi kendilerini partiye kaydederler, dolayısıyla belirli bir disiplin yoktur, devrimci geçinen herkes nitelikleri ne olursa olsun parti üyesi olabilirler. Bu iki değişik örgüt, görüşünün altında aslında apayrı iki devrim görüşü yatmaktadır. Bu konu üzerinde ileride etraflıca duracağız.

A- LENİNİST DEVRİM TEORİSİ

1- Teorinin tarihi kökleri, Marks ve Engels'in devrim teorileri ve bu teorinin II. Enternasyonalce yozlaştırılması:

Marks ve Engels'in devrim teorisi, proletarya devrimi için objektif şartların olgunlaşmadığı, burjuvazinin üretici güçleri geliştirdiği, toplumda burjuva anlamda da olsa refah sağladı ğı kapitalizmin emperyalizme dönüşerek sürekli krizlerinin henüz başlama dığı dönemin özelliklerini yansıtır.Proletarya devrimi niçin objektif şartlar henüz hazır olmadığından Marks ve Engels'in devrim teorilerinde ekonomik ve sosyal determinizm ağır basar, yapılan ihtilalcı girişimler ne kadar cesur olursa olsun, kişinin iradesinden bağımsız objektif şartlar henüz hazır olmadığından daima yenilgiyle biter.

Mark ve Engels'in devrim teorisinin başlıca özelliği şöyle özetlenebilir:

1- Bu teori kapitalizmin üretici güçleri geliştirdiği, proletarya devrimi için objektif şartların hazır olmadığı dönemin özelliklerini yansıtır.

2- Dünya devrimi-Avrupa devrimi kastedilmektedir. üretici güçlerin gelişme seviyesinin, dolayısıyla işçi sınıfının kültür ve örgüt seviyesinin yüksek olduğu ülkelerde başlayacak ve zamandaş olacaktır.

3- Bürokrası ve militarizmin henüz yeterince yerleşmediği bazı ülkelerde (İngiltere ve ABD) devrim barışçı yoldan gerçekleşebilir.

Kapitalizmin henüz emperyalizme dönüşmediği barışçı gelişme döneminde büyük seçim zaferleri kazanan II. Enternasyonal partileri Marks ve Engels' in devrim teorilerini bir doğma olarak ele aldılar. Emperyalist dönemin değişen şartlarına aldırmadan, emperyalizm öncesi dönem için önerilen devrim teorisini uygulamakta ısrar ettiler (toplumsal gerçekler yığınından işine geleni almak, bu her çeşit oportünizmin temel karakteridir). II.Enternasyonal partileri özel durumlar için söyle nen işçi sınıfı iktidarının barışçı yoldan kurulabileceği tezini değişen şartları dikkate almadan genelleştirdiler. Bu durumda işçi sınıfının devrimci eğitimi için çalışmaya lüzum yoktu. İşçi sınıfının nüfusun çoğunluğunu meydana getirmesini beklemek gerekiyordu, o zaman iktidar kendiliğinden ele geçecekti. (Geniş bilgi iiçin bakınız Kesintisiz Devrim I) Leninist devrim teorisi içeride ekonomizme, menşevizme, tasviyfeciliğe, sosyal-şovenizme ; dışarıda ise II. Enternasyonal oportünizme karşı verilen amansız mücadele içinde şekillenmiştir.

2- Leninist Devrim Teorisinin Temel İlkeleri:

Leninizm emperyalist dönemin Marksizmidir, emperyalist buhranlar dönemi nin, proleter devrimler çağının özelliklerini yansıtır.

Emperyalist dönemde ulusal sınırları aşan sermaye dünyanın her tarafına yayılmıştır. Ulusal ekonomi kavramı önemini kaybetmiştir. Artık birbirinden oldukça bağımsız ulusal ekonomiler değil, bir bütün olarak dünya emperyalist sistemi mevcuttur. Devrimin objektif şartlarını tek tek ülkelerde değil, sistemin bütününde aramak gerekir.

"Eskiden proletarya devrimine hazırlık devresinin şartlarının tahlili genellikle ayrı olarak ele alınan şu veya bu ülkenin ekonomik durumu bakımından yapılırdı. Şimdi artık meselenin bu tarzda tetkiki yetersizdir. Şimdi meseleyi bütün ülkelerin veya ülkelerin çoğunluğunun ekonomik durumu açısından dünya ekonomik durumu bakımından tetkik etmek gerekir çünkü ülkeler ve milli ekonomiler kendi kendilerine yeter birimleri olmaktan çıkmışlar, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir. (Stalin:Leninizmin İlkeleri, s:30)

"Eskiden ayrı ayrı ülkelerde veya daha doğrusu gelişmiş şu veya bu ülkede, proletarya devrimi için objektif şartların varlığından veya yokluğundan söz etmek adetti. Şimdi artık bu görüş yetersizdir. Şimdi devrim için objektif şartların, dünye emperyalist ekonomi sisteminin tamamında bir bütün olarak mevcut olup olmadığından söz etmek gerekir; çünkü, sistemin, tümü ile eğer devrim için olgunlaşmışsa veya daha doğrusu olgunlaştığı için bu sistemin içinde sanayi yönünden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerin bulunması, devrim için aşılmaz bir engel teşkil edemez." (a.g.e. s:31)

Emperyalist sistem bütünü açısından devrim için olgunlaşmıştır. Avrupa devrimi için objektif şartlar hazırdır.

Emperyalist sistemin bir bütün olarak devrim için olgunlaşması ne demektir?

Emperyalist dönemde kapitalizm sürekli ve derin buhranlar dönemine girmiştir. Bu dönemde ekonomiler oldukça bağımsız birimler olmaktan çıkmışlardır. Sistemin krizleri, tekel öncesi dönemdeki gibi, bir veya birkaç ülkede sınırlı kalamaz, sistemin tümüne yayılır ve bütün ülkeleri etkiler. Zaman zaman ağırlaşan bu sürekli kriz işçi sınıfına, daha önce mevcut olmayan, iktidarı ele geçirme olanağını verir. Emperyalist dönemde devrim için gerekli objektif şartlar sistemin bütünü açısından olgunlaşmıştır.

Bu ilkelerin ışığında Leninizmin temel tezlerini şöyle sıralayabiliriz:

a- Ekonomik gelişme ile sosyal uyanış arasındaki uyumsuzluk.

Serbest rekabetçi dönemde kapitalizm, üretici güçleri geliştiriyor ve toplumda burjuva anlamda bir refah sağlıyordu. Bu özellik tekel öncesi dönemin Marksist devrim teorisine ekonomik gelişme (üretici güçlerin gelişmesi) ile sosyal uyanış arasında paralellik şeklinde yansımıştır. Devrimin üretici güçlerin en fazla geliştiği ülkelerde başlaması gerektiği tezi buraya dayanır. Emperyalist dönemde ise üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişimini frenlemektedir, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişki keskinlik kazanmıştır. Emperyalist dönemde bütün ülkelere yayılan ve zaman zaman derinleşen sürekli buhran sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aşaması için gerekli objektif şartları yaratmaktadır.

Devrim için sosyal uyanışın ekonamik gelişmeyi aşması şarttır. Kapitalizmin gelişme tarihi göstermiştirki, ekonomik gelişim burjuvazinin sosyal uyanışı bastıracak veya saptıracak olanakları da verir. (propaganda ve pasifikasyon araçlarının etkinleşmesi, artı-değerin bir kısmını dağıtarak işçi aristokrasisinin yaratılması vb.) Sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aş-

ÇIKAN DERSLER

masının objektif şartları emperyalist dönemde mevcuttur. Ancak objektif şartların hazır olması yetmez, çünkü işçi sınıfı kendiliğinden sosyalist bilinç kazanamaz. Bu bilinç ona dışarıdan iletilmelidir. Bu açıdan parti teorisinin özellikle emperyalist dönemde geliştirilmiş olması tesadüfi değildir.

Emperyalist dönemde sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aşması için gerekli objektif şartların varlığı, bu şartlar altında işçi sınıfının iktidarı ele geçirebileceği ve geçirmesi gerektiği meselesei Bolşevkilerle, II. Enternasyonal arasındaki çatışmanın temelini meydana getirir.

"Opürtünistler,proletaryanın, ülkenin çoğunluğunu teşkil etmeden, iktidarı ele geçiremiyeceğini ve geçirmemesi gerektiğini temin ederler. Bu iddianın ispatı, delili yoktur: çünkü bu tezi, ne teorik olarak, ne de pratikte haklı göstermek imkansızdır. Lenin, bu II. Enternasyonal baylarına, pekala dediğinizi kabul edelim, diyor, fakat nüfusun azınlığını teşkil eden proletarya, emekçi kitlelerin büyük çoğunluğunu kendi etrafında toplayabildiği (savaş, tarım buhranı vb. gibi) bir tarihi durum meydana gelince, niçin iktidara geçmesin Proletarya, sermayenin cephesini yarmak ve genel gelişmeyi hızlandırmak için elverişli uluslararası ve iç durumdan niçin faydalanmasın?" (altını biz çizdik, a.g.e s:19)

Emperyalist dönemde üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin keskinlik kazanması sonucu, kitlelerin bilinçlenmesinin ekonomik gelişmeyi aşaşmasının objektif şartlarının mevcudiyetinden, zorunlu olarak, herhangi bir ülkede işçi sınıfı, iktidarının üretici güçlerin gelişimine direkt olarak bağımlı olmadığı sonucu çıkar.

"Devrim nereden başlayacaktır? Sermayenin cephesini yarmak nerede, hangi ülkede mümkündür?

Eskiden bu soruya sanayinin en gelişmiş olduğu yerde, proletaryanın çoğunluğu teşkil ettiği yerde, daha yüksek kültür, daha çok demokrasi olan yerde diye cevap verilirdi.

Hayır-der Leninist devrim teorisi devrimin mutlaka sanayinin vb. en gelişmiş olduğu yerde başlaması şart değildir. Emperyalizm zincirinin en zayıf olduğu yerde sermayenin cephesi yarılacaktır; çünkü proletarya devrimi dünya emperyalist zincirinin kırılmasının sonucudur ve devrime başlayan ülkenin kapitalist anlamda daha gelişmiş ülkelere oranla az gelişmiş olması bununla beraber kapitalizmin çerçevesi içinde bulunması pekala mümkündür." (a.g.e. S:31-32)

Kapitalizmin gelişmesi işçilerin sayısını arttırır, onların büyük işletmelerde toplanmasını sağlar; böylece işçi sınıfı hem nicelik, hem de nitelik bakımından gelişir. Ancak emperyalist dönemde işçi sınıfı iktidarını temel olarak bu gelişime bağlamak Leninizmden sapmaktır. Emperyalist kapitalist üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişimini engellediğinden devrimi emperyalizmden beklemek demektir. Emperyalist dönemde işçi sınıfı iktidarı üretici güçlerin gelişimine direkt olarak değil, dolaylı olarak bağlıdır.

Bu Leninist tez büyük tarihi öneme sahiptir. Emperyalist dönemde devrimciler ülkenin ekonomik gelişimi emekçileri güçlendirecek ve bilinçlendirecek diye beklememeli; kitlelere dışarıdan bilinç götürerek ekonomik gelişimle sosyal uyanış arasında hakim sınıflarca çeşitli biçimlerde sağlanan dengeyi bozmalıdırlar. Bu denge kendiliğinden değil, ancak devrimcilerin aktif mücadelesiyle bozulur, kitleler ancak bu şekilde gerçekten devrim yolunda ilerler.

Pasifistler bu Leninist ilkeyi özellikle tahrif ederler. Emperyalizmin sürekli buhranlar döneminde kitlelerin bilinçlenmesini daima temel olarak ekonomik gelişmeye bağlarlar. Bu güne kadar sartlanan yüzlerce örnekten en sonuncularına bakalım:

"14 Ekim seçimlerinin sonuçları Türkiye'deki sosyo-ekonomik yapı değişiminin, kapitalistleşme sürecinin hızlanmasının, buna bağlı olarak sınıflararası ve sınıflar içi afarklılaşma, ve çelişkilerin artışının, sınıf ve grupların çıkar ayrılıklarının farkına varmaya başlamalarının, yani bilinçlenme sürecinin hızlanmasının siyasal yapı ve oy dağılımındaki sansımasıdır." (14 Ekim Seçimlerinin Tahlili, İlke S:1, S:66)

Yine aynı gelişme CHP'nin 1973 seçimlerindeki başarısının da nedeni olarak gözükmektedir.Kapitalizmin gelişmiş olduğu, orta sınıfların tekelci sermaye tarafından ezildiği, sanayı ve tarım işçilerinin önemli sayılara kavuştukları büyük ve ileri ekonomik yapıdaki illerde, CHP kesin başarı kazanmış ve oy arttırmıştır. Bu durum, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte giden toplumsal ve sınıfsal bilinçlenmenin sonucudur." (altını biz çizdik, a. g.e. s:67)

"Ayrıca şunun da bilinmesinde fayda var; işçi sınıfının bir görevi de üretimi geliştirmektir. Çünkü gelişen üretim, üritim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çatışmayı hızlandırır." (Metin Güven: 12 Mart'tan sonra Dergiler ve "İlke", Yeni Dönem, sayı: 3, S062)

İşte II. Enternasyonalin günümüzdeki temsilcilerinden bir kaç tanesi.. Kişi, emperyalist dönem öncesi Marksizmi, değişen şartları dikkate almadan, emperyalist döneme uygulamaya kalkarsa işte böyle saçmalar. Bu çok bilmiş beylerin mantığına göre düşünecek, olursak bazı enteresan sonuçlara varırız. Kitlelerin uyanması ve bilinçlenmesi temel olarak kapitalizmin gelişimine bağlıdır. O halde devrimin en ileri kapitalist ülkelerde başlaması gerekir, çünkü kapitalizmin gelişimine bağımlı olarak, işçi sayısı, örgütlenme ve sosyal uyanış fazladır. Görünüşte sağlam temellere oturan bir mantık: ancak düşünmek gerekir: Geçmiş devrimler neden Rusya gibi kapitalizmi nisbeten geri kalmış veya Çin, Küba, Kore Vietnam ve diğerleri gibi kapitalist gelişim bakımından oldukça geri ülkelerde gerçekleşti de, en ileri kapitalist ülkelerde bir türlü gerçekleşemedi? Yoksa bu baylar geçmiş devrimleri, devrimden saymıyorlar mı?

Emperyalist dönemde kitlelerin bilinçlenmesinin ekonomik gelişmeyi aşmasının objektif şartları mevcuttur.Onun için emperyalist dönemde kitlelerin bilinçlenmesi temel olarak kapitalizmin ve üretici güçlerin gelişmesine değil, devrimci mücadeleye bağlıdır... Yanlış bir anlamayı önlemek için bu konuyu detaylarıyla açıklayalım.

Subjektif şartların hazırlanmasında temel daima objektif şartlardır. Eğer objektif şartlar yetersizse devrimin subjektif şartları hazırlanamaz.Kapitalist sistemin yıkılabilmesi her şey den önce sistemin bünyesindeki çelişkilere dayanır. Eğer kapitalist sistemin bünyesindeki çelişkiler hiçbir zaman antagonizma kazanmayacak olsaydı, devrimciler ne yaparlarsa yapsınlar bu sistemi yıkamazlar. Tekel öncesi dönemde, kapitalizm üretici güçleri geliştirdiğinden sistemin bünyesindeki çelişkiler keskinlik kazanamıyordu. Devrimin objektif şartları mevcut değildi. Kapitalizmin emperyalizme dönüşerek sürekli buhranlar dönemine girmesiyle devrim için objektif şartlar sistemin bütünü açısından hazır hale geldi. Bu durumda, emperyalist dönemde objektif şartlar hazır olduğundan esas olan subjektif şartların hazırlanmasıdır. Emperyalizmin sürekli buhranlar döneminde emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişimini engellediğinden sosyal uyanış ekonomik gelişimle paralel gitmez. Bunun aksini savunmak, emperyalist dönemde de devrimin objektif şartlarının bulunmadığını savunmak demektir.

Herhangi bir ülkede devrimci bir durumun meydana gelebilmesi iiçin sade ce sistemin genel buhranlarının mevcudiyeti yetmez, o ülkenin kendi milli bunalımını da yaşaması gerekir (ileride göreceğimiz gibi aslında bu, geniş ölçüde sistemin genel buhranlarının ülkeye şiddetle yansımasından ibarettir) Bu açıdan ülkede kapitalizmin gelişmesi (sadece kapitalizmin iç dinamikle, geliştiği ülkeleri ele alıyoruz) küçük ve kapalı üretim birimlerini yıktığından, sınıfsal farklılaşmayı derinleştirdiğinden, işçi sınıfını nicelik ve nitelik bakımından geliştirdiğinden devrime yararlıdır. Ancak dünyada devrime yararlı pek çok şey vardır. Önemli olan şudur: Devrimciler dikkatlerini devrim için büyük önem taşıyan noktalarda mı toplamalıdırlar, yoksa ikinci derecedene önem taşıyan noktalarda mı? Esas noktada (emperyalist sistemin sürekli krizlerinin yarattığı objektif şartlardan faydalanarak aktif mücadele ile sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aşmasını sağlamak) toplanması gereken dikkati ikinci derecedeki noktalara (işçilerin sayıca artması,, kapitalistleşmenin getirdiği bilinçlendirme, vb.) yöneltmek devrimci hareke-te hedef şaşırtmaktır.

Herhangi bir ülkede işçi sınıfı iktidarı emperyalist sistemin krizleri ne, bu krizin o ülkeyi etkileme derecesine, kitlelerin bilinç ve örgüt düzeyine, ülkenin devrimci geçmişine, öncü partinin yığınlar içindeki gücüne ve partinin doğru önderliğine bağlıdır.

Ekonomik gelişme ile sosyal uyanış

arasında paralellik arayan bu görüşlerin günümüzde geri-bıraktırılmış ülkeler için özel bir önemi vardır. Geri - bıraktırılmış ülkelerde kapitalizm iç dinamikle değil de, yukarıdan aşağıya, emperyalizmin kontrolu altında geliştirildiğinden sosyal uyanışı temel olarak ekonomik gelişmeye bağlamak, kitlelerin bilinçlenmesini emperyalizmden , beklemek demektir.

b- Devrimin sosyal muhtevası ile , öncü sınıf arasındaki farklılık:

Emperyalist dönemde burjuvazi devrimci niteliğini yitirmiştir, kendi devrimini yapamaz. Burjuvazinin güçleri proletaryaya karşı feodal düzenin , baskı güçlerine ihtiyacı vardır, onun için, feodalizme karşı kararlı hareket edemez, uzlaşır. Demokratik devrim feodalizm yıkılarak-aşağıdan yukarıya, devrimci yoldan değil; yukarıdan aşağıya feodallerle uzlaşılarak, uzun ve ızdıraplı bir yoldan kaldırılır, feodaller burjuvalaştırılır. Emperyalist, dönemde devrimciliğini yitiren burjuvazi demokratik devrimde geçmişte onun müttefiki olan, demokratik devrimden en büyük yararı sağlayacak olan köylülere ihanet eder.

Emperyalist dönemde ulusal sınırları aşan ve özellikle kapitalizmi geri (demokratik devrim sürecini tamamlamamış) ülkelerde yatırım olanakları bulan sermaye, bu ülkelerde Çarlık Rusyasında olduğu gibi zayıf iç dinamikle bütünleşerek veya III. Bunalım döneminde olduğu gibi yukarıdan aşağıya kapitalizmin hızlı ve dengesiz gelişimini sağlar. Kapitalistleşmede dış dinamiğin büyük rolü sonucu milli burjuvazinin gelişimi ve güçlenmesi kapitalizmin gelişiminin gerisinde kalır. (günümüzde geri-bıraktırılmış ülkelerdeki gelişimi ve güçlenmesi emperyalizmle bütünleşmiş olarak gerçekleşen tekelci , burjuvazi ile milli burjuvazi karıştırılmamalıdır. Birincisinin demokratik, devrimde önderliği zaten söz konusu olamaz). Böylece emperyalizmin sürekli buhranlar döneminde işçi sınıfının nüfusun çoğunluğunu etrafında toplayabilmesi, milli burjuvazinin zayıflığı ve bunun sonucu emperyalizme ve feodal unsurlara karşı sonuna kadar güçlenmesi (Fransiz devriminde olduğu gibi burjuvazinin devrime önderlikte rakipsiz, olmayışı) işçi sınıfının demokratik, devrimde önderliği için gerekli objektif şartları hazırlar. Emperyalist dönemde demokratik devrim ancak işçi sınıfının önderliğinde sonuna kadar yapılabilir. Ortaya şöyle bir soru çıkmaktadır: Demokratik devrim sürecini tamamlamamış olan ülkelerde işçi sınıfı azınlıktadır. (Çarlık Rusyasında nüfusun % 80 inden fazlası köylüdür) Azınlıkta olan işçi sınıfı nasıl olurda işçiler kadar köylüleri ilgilendiren demokratik devrimde önder olabilir? Ancak sınıfların devrimde oynadıkları rol ile onların nicelikleri (nüfus içindeki oranları) arasında bağ yoktur. Köylüler dağınık ve küçük üretimin ve yaşayış tarzlarının sonucu devrimde bağımsız bir güç olamazlar. Nüfusun içinde azınlık olan sınıf-proletarya-şehirlerde ve büyük işletmelerte toplandığından, dünyayı görüş açısı köylülüğe göre çok daha geniş olduğundan, örgütlenmesi çok daha kolay olduğundan demokratik devrimde öncü olabilir. Devrimde öncü sınıfın mutlaka nüfus için de çoğunluğu meydana getirmesi gerek - mez. Burjuvazinin önderliğinde yapılan burjuva demokratik devriminde de burjuvazi azınlıktadır. Bağımsız bir siyasi güç olabilmesi, yönetim ve üretim tecrübesi ve ittifakları sonucu devrimde önder olabilmiştir. 1905 devriminden sonra Lenin şöyle yazar:

"İşçi sınıfı idareci rolünü kuvvetle ve bol bol göstermiştir. Aynı zamanda tarihi hareket içindeki kuvvetinin halkın tümü içindeki payından daha büyük olduğu da iyice belli olmuş - tur." (altını biz çizdik. Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, İkinci baskıya Önsöz)

Emperyalizmin sürekli buhran - lar döneminde işçi sınıfı, diğer ezilen sınıfları yanına çekebilir ve böylece nüfusun çoğunluğunu meydana getirebilir. Lenin ve Stalin işçi sınıfının demokratik devrimde önder olabilmesi için nüfusun en az yüzde şu kadarını meydana getirmelidir gibisinden bir sınırlama koymamışlardır. Son günlerde iyice ortaya çıkan "proleter kimdir, Nedir. Ülkemizde kaç proleter vardır , bunlar saf proleter midir? İşportacı da proleter sayılabilir mi, tekelci burjuvazi gelişsin proleter sayısı artsın," gibisinden saçmalıklara Stalin gerekli cevabı yıllar önce vermiştir.

"Kısaca, genel kural olarak, emperyalist cephenin zinciri halkaların en zayıf olduğu noktada kırılmalıdır; ve bu noktanın kapitalizmin en gelişmiş olduğu, proletaryanın şu, köylülerin bu kadar bulunduğu bir ülkede olması şart değildir.

Bu sebeple, ayrı olarak ele alınan şu veya bu ülkenin proletaryasının genel nüfusa nisbeti hakkında istatistik hesaplarına, emperyalizmin ne olduğunu anlamamış olan ve vebadan korkar gibi devrimden korkan II. Enternasyonal yorumcularının verdikleri özel önem tamamen büyütülmüştür." (Stalin Leninizmin İlkeleri, s:33)

SONUÇ:

Emperyalist dönemde devrim için objektif şartlar sistemin bütününde hazır olduğundan Leninizmin temelini subjektif şartların hazırlanması meydana getirir ve Leninist devrim teorisinde, ihtilalcı insiyatifin rolü ekonomik ve sosyal determinizme göre daha ağır basar.

"Lenin'in devrim teorisinde, ihtilalcı insiyatifin rolü

"Lenin'in devrim teorisinde, ihtilalcı insiyatifin rolü (emperyalist dönemin özelliklerinden dolayı) Marks ve Engels'inkilere kıyasla çok daha ağırdır. Emperyalist dönemde, devrimlerin, maddi temelleri hazır olduğu için meseleyi çözmek ihtilalcı insiyatifin uygun zamandaki atılımına kalmaktadır. " (Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim I)

Leninist devrim teorisinde ihtilalci insiyatifin ağır basması Lenin'in ve Bolşeviklerin iradesinin sonucu değildir; çünkü Leninizmin temelinde ihtilalcı insiyatif değil, işçi sınıfı iktidarının nasıl kurulacağı ve nasıl yaşatılacağı meselesi yatar.

"Leninizmin temel meselesi, Leninizmin hareket noktası, (...) proletarya diktatörlüğü meselesi, proletarya diktatörlüğünün kuruluşu, pekiştirilmesi şartları meselesidir." (Stalin: Leninizmin İlkeleri, s:118)

Bolşevikler, Marks ve Engels'in dönemine göre daha aktif mücadele metodlarını benimsemişlerse, ihtilalci insiyatife ekonomik ve sosyal determinizme göre daha fazla ağırlık vermiş - lerse bu kendi subjektif isteklerinin, sonucu değil, emperyalist dönemin objektif şartlarının işçi sınıfı iktidarının kurulabilmesi için gerektirdiği, daha aktif mücadele metodlarını uygulamalarının sonucudur. İhtilalci insiyatifin başarısı daima ekonomik ve sos - yal şartlara bağlıdır. Onunla sınırlanır. Tarih objektif şartlar uygun olmadığından yenilgiyle biten ihtilalci atılımların örnekleriyle doludur. Eğer Lenin ve Bolşevikler geçmişe göre daha aktif mücadele metodlarını benimsemişlerse, bu objektif şartlar öyle gerektirdiğinden dolayıdır. Böylece sağ oportünizm: işçi sınıfı iktidarının kurulması için objektif şartların kullanılmasını gerekli kıldığı geçmişe göre daha aktif mücadele metodlarını , kullanmayı reddetmek, ihtilalcı insiyatife objektif şartların gerektirdiğinden daha az ağırlık vermek; sol oportunizm; objektif şartları aşan, kitlelerden kopuk mücadele metodlarını da kullanmak, ihtilalci insiyatife gerekenden fazla ağırlık vermek şeklinde tanımlanabilir.

Leninist devrim teorisi (Konumuz gereği sadece 1903-24 devresini ele alıyoruz) birdenbire şekillenmemiştir. Leninist devrim teorisinin gelişiminde başlıca üç aşama bulunur:

1- 1903-17 Dönemi,
2- 1917-24 Dönemi,
3- 1924 sonrası.

Bu aşamaları "Rus Devriminin Genel Gelişim Çizgisi" bülümünde etraflı ca inceleyeceğiz.

B- PARTİ TEORİSİ

Leninist parti teorisi devrim teorisinden çıkar.

Kapitalizmin gelişme tarihi göstermiştir ki, işçi sınıfının sayıca artması ve büyük işletmelerde toplanması sosyalist bilinçe ulaşması için yeterli değildir. Ekonomik gelişme sosyal uyanışı da beraberinde getirir, ancak ekonomik gelişme aynı zamanda burjuvazinin eline bu uyanışı saptıracak, sınırlı tutacak olanakları da verir. Fabrika işçisi olmak sosyalist olmak için yeterli değildir. Burjuvazi tarafından sadece üretim sürecinin gerektirdiği kadar eğitilen işçi sınıfının kendiliğinden derin ekonomi, felsefe, bilim ve tarih temelleri olan sosyalist ideolojiye ulaşması beklenemez. Bu bilinç ona dışarıdan iletilmelidir.

Emperyalist dönemde sosyal uyanışın ekonomik gelişmesi aşaması için gerekli objektif şartlar mevcuttur. Ancak objektif şartların hazır olması yetmez, çünkü bütün sınıfların en devrimcisi olan işçi sınıfı bile kendiliğinden sendikalizmin ötesine geçemez. Onun içindir ki parti, işçi sınıfının, iktidari mücadelesindeki en güçlü silahıdır.

"İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistce rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenerasyonun 'derin çukurlarına', gerilere itilmiş olan proletarya, ancak Marksizm prensipleri üzerinde ideolojik birliğe ulaşarak ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğinin, yardımıyla, kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gele - cektir. "Lenin: Bir Adım İleri İki Adım Geri, s:224)

İşçi sınıfı partisinin Rus devrimmindeki başlıca gelişme aşamaları şöyledir (hernekadar günümüzdeki devrimler objektif şartların farklılığından, dolayı Rus devriminin gelişim çizgisini izlemiyorsa da, parti konusunda ortaya çıkan ayrılıklar tipiktir. örnekleri her devrimde görülmüştür; onun için dikkatle incelenmesi gerekir:)

1- Kuruluş Döneminde Parti

Eğer kitleler eğitim eksikliği, çalışma şartlarının zorluğu ve karşı, propaganda ile kendilerini gündelik ha yatın içinde kaybetmişlerse, yarından, ötesini düşünecek durumda değillerse işçi sınıfı ideolojisini kabul etmiş kişiler onlar adına harekete geçerek kitleye dışarıdan bilinç götürürler, o nu örgütlerler. Bu kişiler için başlan gıçta köken önemli değildir, önemli o- lan devrimciliği meslek olarak seçmek- tir, profesyonel devrimci olmaktır. Baş langıçta çoğunluğu işçi olmayan ve ge- nellikle küçük-burjuva olan bu kişiler işçi sınıfı partisini oluştururlar.

"Görüldüğü gibi, başlangıçta parti ile sınıf arasındaki ilişkiler dah- çok objektiftir; yani ideolojiktir. Par tirin öncülüğünün temeli ideolojiktir. Başlangıçta önemli olan, Lenin'in deyi şiyle, parti üyelerinin işçi veya öğ - renci olması değil de profesyonel dev- rimcilerden oluşmasıdır. Profesyonel, devrimcilerin teşkil ettiği savaş örgü tün proletaryanın devrimci iradesini temsil etmesi esastır. Ve proletaryaya bilinç bu örgüt aracılığıyla dıştan i- letilecektir." (Mahir Çayan: Kesinti- siz Devrim I)

Partinin kuruluş döneminde başlı- ca üç sorun ortaya çıkar: Partinin ne zaman kurulacağı, parti üyelerinin ni- teliği ve parti çalışmasının hangi e- saslara dayandırılacağı.

Parti devrimci mücadelenin hangi aşamasında kurulur? Partinin mücadele- nin başlangıcında veya ileri aşamasın- da kurulmasını belirleyen etkenler ne- lerdir?

Dünyanın bütün ülkelerinde devrim- ci hareketin başlangıcında çok sayıda, küçük ve birbirinden oldukça bağımsız guruplar ortaya çıkar. Bu gruplar ken- di bölgelerinde doğru ve ya yanlış bir çalışma yürütürler. Parti meselesi daha sonra ortaya çıkar. Partinin kuru labilmesi için gerekli ön şartlar ne- lerdir? Önce dar ve birbirinden olduk- ça bağımsız grup çalışmasının çıkma- za girmesi gerekir. Devrimci hareket dar ve oldukça bağımsız çalışmalarla artık ilerleyemez durumdadır. Küçük gruplar gelişen ve yayılan mücadeleyi, kadrosuzluk tecrübesizlik ve teorik yetersizlik sonucu bütün yönleriyle ekonomik, demokratik, politik, ideolo- jik ve askeri-yurutemez olurlar; genel likle ya çalışmalarını devrimci mücade lenin sadece bir yönünde yoğunlaştırır lar, yada altından kalkamıyacakları iş lere girerler. Birinci durum çeşitli sapmalara yol açar devrimci mücadele- nin bir yönü gereğinden fazla büyütü - lür, diğer yönler küçümsenir. Örneğin Lenin "Ne yapmalı"da ekonomizm sapma- sının küçük ve bağımsız grup çalışma- sından kaynaklandığını söyler. İkinci durumda ise gruplar kaldıramıyacakları kadar görev yüklenirler ve sonunda hiçbir iş doğru dürüst yürümez. Bu du- rumda küçük grupların birleşmesi ve merkeziyetçi bir örgütlenmeye gidile - rek partinin kurulması zorunlu olur.

Görüldüğü gibi parti zorunluk sonucu kurulur. Partinin kurulabilmesi için devrimci hareketin daha üst düzey de bir örgütlenmeye ihtiyaç duyması ge rekir. Parti kurulduğu anda her sorunu çözebilecek sihirli bir güç olmadığı gibi, birkaç kişinin subjektif isteği sonucu kurulan soyut bir örgüt de değildir. Zorunluluk sonucu kurulma- yan her örgüt şekilsel olarak kalır ve kaçınılmaz olarak bürokratizme sapla - nır. Devrimci hareket daha yüksek bir düzeyde örgütlenmeye gidilmeden başarı kazanamıyacaksa, düşmanı yenemiyecekse partinin kuruluşu zorunlu hale gelir.

Eğer bir ülkede devrimciler küçük ve birbirinden oldukça bağımsız grup - lar halinde çalışarak başarı kazanıyor larsa düşmana kesin darbeler indirebi- liyorsa partinin kuruluşu küçük grupla rın geliştiği ve yayıldığı devrimin ileri aşamalarında gerçekleşir. Devrim ci hareketin henüz başlangıç döneminde kurulacak bir parti, hareketin daha üst düzeyde bir örgütlenmeye ihtiyacı ol- madığından kaçınılmaz olarak şekilsel olur. Parti devrimci hareketin en yük- sek örgütlenme şeklidir ve zorunluluk sonucu kurulur.

O halde partinin ne zaman kurulaca ğını genel olarak düşmanın gücü, yanı, emperyalizmin hangi gelişim aşamasında bulunduğu (1.2.3 Bunalım dönemleri) ve ülkelerin özel şartları belirler. Em- peryalizmin I. ve II. Bunalım dönemle- rinde, emperyalizmin sömürge ve yarı-- sömürge ülkeler için henüz içsel bir olgu haline gelmediği, yeniden payla - şım savaşlarının kaçınılmaz olduğu, ül ke içi yönetimin zayıf ve sadece belli bölgelerde (genellikle büyük şehirler) güçlü olduğu dönemlerde devrimci müca- dele küçük ve birbirinden oldukça ba - ğımsız gruplar tarafından bu ülkelerde mücadelenin ileri aşamalarına kadar başarıyla yürütülebilir.

Emperyalistlerarası zıtlıkları as- keri plana yansımadığı, emperyalizmin geri bıraktırılmış ülkeler için sadece dışsal değil aynı zamanda içsel bir olgu haline geldiği, iç düşmanın dış düşmandan ayrılamadığı, emperyalizmin, bütün ülkede baskı ve kontrol örgütü- nü kurduğu, devrimcilerin karşısında düşman olarak zayıf bir iç yönetimin değil, emperyalist dünya sisteminin bulunduğu 3. Bunalım döneminde mücade- lenin küçük gruplar tarafından ileri, aşamalara kadar başarıyla yürütülmesi imkansızdır. Günümüzün devrimci prati- ği bu konuda yeteri kadar örnek vermiş tir.

Görüldüğü gibi filanca ülkede parti erken kuruldu, falanca ülkede ise gerilla savaşının ileri aşamasında kuruldu cinsinde tartışmalar, mesele emperyalizmin ve ülkenin iç şartların- dan bağımsız olarak ele alındığından, tamamen soyuttur ve kişiyi hiç bir ne- ticeye götürmez.

Partinin kuruluş döneminde ortaya çıkan ikinci sorun parti üyelerinin niteliğiyle ilgilidir. Bu konuda Bolşe vikler ve Menşevikler arasında çıkan ayrılığın temeli parti ile sınıf ara - sındaki ilişkilere dayanır.

Bolşeviklere göre burjuvazi tara- fından eğitimi çeşitli yollardan engel lenen işçi sınıfının homojen bir kitle olması beklenemez. İşçi sınıfının tama mı aynı eğitim ve çalışma şartlarına sahip olmadığından aynı ölçüde sosya - list bilince açık değildir. Örneğin Çarlık Rusyasında işçi sınıfının en i- leri, devrimci hareketin en önünde yü- rüyen kesimi eğitim düzeyleri ve ça- lışma şartları diğerlerine göre daha iyi olan metal işçileridir. Devrimci harekete en geç katılanlar ise eğitim düzeyleri ve çalışma şartları en kötü olan tekstil işçileridir. Dolayısıyla işçi sınıfına dışardan bilinç götüre- cek, ona önderlik edecek olan partiyle sınıf özdeşleştirilemez. Sınıf ve par- tiyi özdeşleştirmek, partiyi işçi sını fının gücünün olduğu kadar zayıflığını da dahil etmek olur. Parti işçi sınıfı nın en ileri, en militan kesimini tem- sil eder. İşçi sınıfının nisbeten geri üyelerine bilinç götürülmesi partiyi onların seviyesine indirerek değil, işçi sınıfının ileri üyeleri vasıtasıy la onları partinin seviyesine çıkart - makla olur.

"Gerçekten işçi kitlelerinin sü- rekli sömürüye maruz kaldığı ve insani yeteneklerini geliştiremedikleri kapi- talizm çağında, işçi sınıfı siyasi partilerinin en göze çarpan özelliği sınıflarının sadece azınlığını ihtiva etmeleridir. Herhangibir kapitalist toplumda, gerçekten sınıf bilincine sa hip işçiler, nasıl bütün işçilerin sa- dece bir azınlığını meydana getirili yorsa, aynı şekilde bir siyasi partide bir sınıfın ancak azınlığını ihtiva edibilir. Bu yüzden, geniş işçi kit- lelerini, ancak sınıf bilincine sahip bu azınlığın yönetebileceğini ve lider lik edebileceğini kabul etmek zorunda- yız." (Lenin: Komünist Enternasyonalin 2. Kongresinde Komünist partinin Rolü Üzerine Konuşma, Kitle İçinde Parti Ça lışması, s:134-135)

Menşeviklere göre partiyle sınıf özdeştir. Partiye sadece işçi sınıfı- nın seçme üyeleri değil, grevci bütün işçiler alınmalıdır.

Parti ile sınıfın ayrı tutulması temeline dayanan Bolşevikler ancak par ti örgütlerinde aktif olarak çalışanla rın üye kabul edilebileceğini savunur- lar. Partili olanlara partiyle işbirli ği yapanlar ayrılmalıdır. Sosyalist ile sosyalist parti üyesi aynı şey de- ğildir. Bu ilkelerin ışığında kuruluş döneminde üyelerin çoğunluğu parti üyeliğinin gerektirdiği asgari bilinç, seviyesinden dolayı kaçınılmaz olarak proleter kökenli değildir.

Parti ile sınıfın özdeşliği temeli ne dayanan Menşevikler partiyle işbir- liği yapanların da üye olarak kabul edilmesini isterler. Sosyalistle sosya list parti üyesi aynı şeydir. Grevci her işçi, kendisini sosyalist kabul eden her kişi nitelikleri ne olursa ol sun parti üyesi olabilmelidir. Bu du - rumda kuruluş döneminde de parti üyele rinin çoğunluğu işçiler meydana getir- melidir.

Tarih göstermiştir ki işçi sınıfı- nın iktidar mücadelesini yönetecek, sa- dece devrimin yükselme döneminde de- ğil geri çekilme döneminde de mücade- leyi sürdürecek olan parti mutlaka seçme üyelere, sıkı disipline ve yük sek bir bilince sahip olmalıdır. Ancak sınıfının önünde, ilerisinde olan par- ti ona önderlik edebilir, işçi sınıfı- nın içinden gittikçe artan sayıda sos yalist kadrolar çıkartılabilir. Lenin in deyişiyle:

"Tarihte hiçbir sınıf, bir hareke- ti örgütlemeye ve yönetmeye muktedir, sivrilmiş temsilciler ve politik li- derler yetiştirmeksizin iktidara gel - memiştir." (Kitle içinde Parti Çalışma sı, s:7)

Sınıfıyla özdeşleşen parti ona ön- derlik edemez, işçi sınıfının için- den sosyalist kadrolar çıkartamaz ve kaçınılmaz olarak devrimci mücadeleyi yürütemez. Görüldüğü gibi örneklerine zaman zaman ülkemizde de rastlanan "iş çisiz örgüt kurulmaz, işçiler parti i- çindeher dönemde çoğunlukta olmalı- dır." gibisinden sözde proleter sevgi- sine dayanan Menşevik görüşlerin al- tında oportünizm yatar.

Her devrim çoğunluğun sempatisini kazanmış bir azınlık tarafından yöneti lir ve zafere ulaştırılır.

"...Kitleler kavramı hakkında bir kaç kelime söylemek istiyorum. Bu, mü- cadelenin niteliğindeki değişiklikle- re göre değişen bir kavramdır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Sayı: 3
Fiatı: 5 TL

DEVRİM YOLU ENGEBELİDİR,
DOLANBAÇLIDIR, SARPTIR.
KURTULUŞ BAYRAĞI BU YOLU TIRMANAN
GERİLLALARIN
BİRBİRLERİNE İLETMESİ İLE OLİGARŞİNİN BURCUNA
DİKİLECEKTİR.
HER ENGELDE DÜŞEN GERİLLALARIN GÖVDESİ
BİR DEVRİM FIRTINASI YARATIR.
HER DÜŞEN GERİLLALARIN KANI DEVRİM YOLUNU
KIZILLAŞTIRIR, AYDINLATIR.
DÜŞENLER GERİDE KALMAZLAR.
ONLAR EMEKÇİ HALKIN KALBİNDE, RUHUNDA VE
BİLİNCİNDE,
DEVRİMİN ÖNDER VE İTİCİ SEMBOLLERİ OLARAK
YAŞARLAR.
VE ONLAR LİDERDİRLER,
LİDERLER DEVRİM SAVAŞINDA MASA BAŞINDA
OTURMAZLAR.
DÜŞENLER DEVRİM İÇİN, DEVRİM YOLUNDA
VURUŞARAK DÜŞTÜLER.
KALBİMİZE, RUHUMUZA VE BİLİNCİMİZE
GÖMÜLDÜLER.
ONLAR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARINI,
DEVRİM YOLUNA KANLARI İLE YAZDILAR.
YOLUMUZ BU YOLDA DÜŞENLERİN YOLUDUR.

MAHİR ÇAYAN